

BRIAN McCLELLAN

KREV ŘÍŠE

BOHOVÉ KRVE A PRACHU – KNIHA TŘETÍ

Krev říše

Vyšlo také v tištěné verzi

Brian McClellan

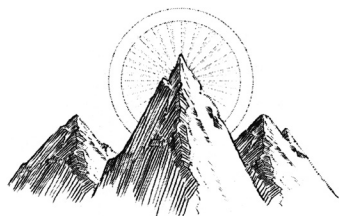
Krev říše – e-kniha

Copyright © Talpress, 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

KREV ŘÍŠE

BOHOVÉ KRVE A PRACHU

Brian McClellan

TALPRESS

This book is a work of fiction. Names, characters, places, and incidents are the product of the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locales, or persons, living or dead, is coincidental.

Copyright © 2019 by Brian McClellan
Map © 2019 by Isaac Stewart

Translation © 2021 by Ondřej Kronich
Cover © 2021 by Tibor Paštrnák

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-775-9 tištěná kniha
ISBN 978-80-719-7777-3 epub
ISBN 978-80-719-7777-3 mobi
ISBN 978-80-719-7777-3 PDF

*Brandonu Sandersonovi,
že byl prvním profíkem,
který projevil skutečnou důvěru v mé psaní,
a za to, že mě naučil, jak si vydělat na živobytí
tuhle zvláštní prací.*

☆ ☆ ☆ ☆ město ZEMĚPÁD & jeho okolí ☆ ☆ ☆ ☆ ☆

*k pevnosti
božího kamene*

SLATINY

DOLNÍ
ZEMĚPÁD

PROKTOR

VÝŠINY
KAPITOLU

YARETOVA
DOMÁCNOST

BUDOVA
KAPITOLU

KLOBOUČNICTVÍ

TRŽIŠTĚ

PRŮMYSLOVÁ
ČTVRT

PEVNOST
NIED

1 míle

2016

KERADICKÝ OCEÁN

GURLA

DEVATERO

GURLISKÝ OCEÁN

SOVRESSKÝ OCEÁN

ROSVEL
BRUDANIE

DELIV
NOVI
ADRO

KEZ
UNICE

STARLAND
BAKAŠKA

STARY DELIV

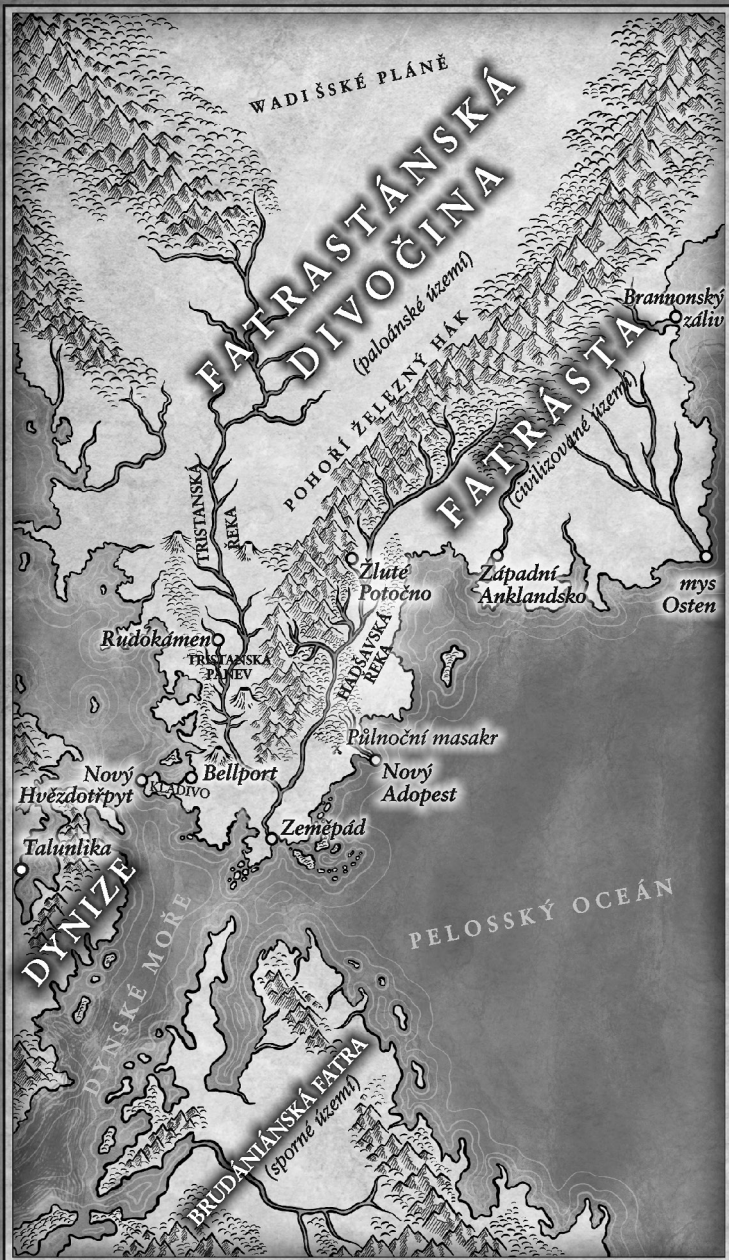
STRENALSKO

AN

NY

[Signature] 2016

FATRÁSTA & západní země

Artista 2016

TALUNLIKA

PROLOG

Ka-sedial rozjímal v kaluži slunečního světla v nejvyšším patře toho, co kdysi bývalo městským domem lady kancléřky Lindet v Horním Zeměpádu. Byla to nádherná místnost plná umění, astronomických nástrojů, vzácných knih a technických udělátek; místo na hraní pro někoho, kdo nahlíží na vzdělání vášnivým okem. Když ji převzal, nechal místnost z velké části nedotčenou, a usoudil, že se mu předchozí majitelka docela zamlouvá. Jeho a Lindet čekala velmi dlouhá a podnětná diskuse, než jí uřízne hlavu.

Seděl na polstrované stoličce, z níž byl výhled velkým oknem z barevného skla na východ, oči zavřené, zatímco si tu chvíli klidu vychutnával. Klid byl přece jen vzácný luxus. Přemýšlel, jestli jej během příštích dní nadobro opustí. Většina lidí si myslela, že *vládnutí* byl luxus. Při té myšlence se uchechl. Vládnutí byla povinnost, hrozná odpovědnost, v níž se jen málokdo přiblížil ke skutečnému úspěchu a docenění.

Jeho hloubání přerušilo zaklepaní na dveře a Sedial se promnutím pokusil odehnat přetrvávající bolest, která sídlila za jeho levým okem, než položil ruce klidně na kolena. „Vstupte.“

Dveře se otevřely, aby odhalily tvář muže středního věku s tvrdými, ostrými rysy, hranatou čelistí a vojenským držením těla. Byl střední výšky a silné postavy, kterou krášlila černá tetování dračího muže. Ji-Noren byl oficiálně Sedralův osobní strážce. Ve skutečnosti to byl Sedralův špion a vojenský mistr a jeden z asi tuctu dračích mužů, kteří chovali věrnost k němu spíše než k císaři.

„Ano?“ zeptal se Sedral.

„Našli jsme tu dívku.“

„Dívku?“

„Tu, kterou jste dal Ichtrácii.“

Sedral si odfrkl při zmínce o své zrádné vnučce.

„Přiveďte ji sem.“

Uplynulo několik okamžiků, než Ji-Noren uvedl dovnitř drobnou paloánskou ženu ve věku asi devatenácti let. Byla velmi atraktivní, kdyby byl tedy Sedral dost mladý na to, aby si takové kratochvíle stále dopřával. Divoce se roztřásla, když jí Ji-Noren položil jednu ruku na rameno. Vytržena z chudoby domorodců v tom nesmírném slumu jménem Zelenožární Hlubiny, měla dívka sloužit jako oběť smíru pro Ichtrácii, jako otrokyně, se kterou si mohla dělat, cokoliv si přála. Ichtracie dívku jednoduše propustila a ignorovala Sedralovy rozkazy.

Sedral si chvíli dívku prohlížel, než se napojil svou magií ve snaze najít byť sebemenší stopy své vnučky. Pokud spolu strávili nějaký čas, něco tam bude, třebaže jen šepot.

Nic.

Vytáhl z rukávu koženou peněženku a rozložil ji, aby tak odhalil řadu jehel a skleněných lahviček. Vytáhl jednu jehlu. „Podej mi ruku.“ Žena se ostře nadechla. Oči se jí protočily jako vyděšenému koni a Sedral téměř přikázal Norenovi, aby do ní vtlačil trochu rozumu. Místo toho natáhl ruku a chytil

ji za zápěstí. Propíchl žílu na hřbetě její ruky a palcem rozmázl kapku krve, než ji pustil.

Ignoroval vyděšený zvuk, který vydala, a neochvějně zíral na šplíchanec karmínu. Párkrát se měkce nadechl a dotkl se krve pomocí své magie, přičemž pocítil, jak se vytváří most mezi jeho tělem a jejím, mezi jeho a její *myslí*. „Kdy jsi naposledy viděla Ichtrácii?“ zeptal se.

Dívce se chvěl spodní ret. Sedral jemně přitlačil svou magií a z ní náhle začala prýštit slova. „Neviděla jsem ji od té doby, co jste mě u ní nechal. Za pár minut po vašem odchodu mě poslala pryč!“

„A od té doby jsi s ní nebyla vůbec v kontaktu?“

„Ne!“

„Máš být ty nejmenší potuchy, kde by se mohla skrývat?“

„Ne, Velký Ka! Omlouvám se!“

Sedral si povzdechl a otřel si krev z palce čistým kouskem látky ze stolu vedle něj. Vrátil jehlu do své peněženky a sbalil ji, načež ji propustil máchnutím ruky. „Nic neví. Vraťte ji do Hlubin.“

Ji-Noren jí stiskl rameno, ale žena se odmítla odvrátit. Očima byla zaklesnutá do něj, zuby jí cvakaly. „Vy...“

„Já co, má drahá?“ zeptal se netrpělivě. „Nebudu tě mučit?“ Věnoval jí svůj nejlepší dědečkovský úsměv. „Věř mi, kdybych si myslel, že by to k něčemu bylo, v tuto chvíli už bys byla na cestě k mým kostěným očím. Ale nejsi nic víc než kolemjdoucí se slabou vůlí, a navzdory tomu, co ti možná bylo řečeno, nemám v povaze drtit v zášti hmyz. Pouze z nutnosti.“ Znovu máchl a za chvíli byla dívka pryč.

Ji-Noren se o několik minut později vrátil. Postával u dveří, čekaje v tichosti, zatímco se Sedral pokoušel znovu vpravit do oné blažené meditace, ve které byl ponořen dříve. Ne-fungovalo to. Ten okamžik klidu pomínil. Bolela ho hlava,

to místo za jeho okem intenzivně pulzovalo pokaždé, když použil svou magii. Vydal malý povzdech a pracně se postavil a přešel místnost k psacímu stolu, kde klesl na židli a začal podepisovat řadu pracovních příkazů, které přemísťovaly paloánskou pracovní sílu ze sídlišť na severu na novou pevnost ve výstavbě na jihu.

„Nemáme jiný způsob, jak Ichtrácii najít?“ zeptal se tiše Ji-Noren.

„Ne,“ odpověděl Sedral, zatímco projel pohledem pracovní příkaz, než přidal svůj podpis dole. „My ne. Světské prostředky selhaly – vyslychali jsme všechny, ať už byli jejich vazby na ni sebetenčí.“

„A kouzelnické prostředky?“

„Dyňižští privilegovaní se naučili ukrývat před kostěnými očima už dávno. Ani naše rodinná krev není dost silná, aby mi umožnila prolomit její obranu.“

„A co ten špeh, Bravis?“

Sedral pohlédl na modřiny na zápěstí. Modřiny od jedné vnučky – od magie Ichtrácie – bolest za jeho očima od druhé. „Ka-poel ho chrání,“ řekl tiše a zvedl pohled k malé krabičce na polici. Krabička obsahovala špehův prst a několik lahviček s jeho krví.

Ukázalo se, že jsou k ničemu, ale stejně si je všechny nechal.

„Rozšířil jsem pátrání na tři sta mil,“ řekl Ji-Noren. „My je *chytíme*.“

To ujištění vyvolalo v Sedralově hrudi bodnutí vzteku. Zapudil jej, podepsal pracovní příkaz a otiskl na něj oficiální pečeť. Neměl by potřebovat vojáky, kteří by pročešávali sklepy a plenili podkroví ve snaze vypátrat jeho vnučku a toho zavšiveného špeha. Byl nejmocnějším kostěným okem na světě. Jejich nalezení by mělo být snadné jako facka.

To místo za jeho očima pulzovalo. Druhým nejsilnějším

kostěným okem. Navzdory svému bolestivému stavu cítil špetku hrdosti na Ka-poel. Byla by z ní úžasná žačka – nebo mocná oběť. Pořád se mohla stát tím druhým.

„Ichtrácie a ten špeh jsou buď již na opačné straně kontinentu, nebo se skrývají přímo nám pod nosem. Nadále soustřeďte své úsilí na město.“ Znovu vstal, prokřupal si záda a vyslal k Ji-Norenovi úšklebek. „Ka-poel je rozptýlená. Chrání svou magií desítky lidí, místo aby ji použila jako zbraň. Kdyby nebyla tak rozháraná, zabila by mě.“

Ji-Noren se zamračil, jako by přemýšlel, jak by tohle vůbec mohla být dobrá zpráva.

Sedial poplácal Ji-Norena po rameni. „Bude dále dělat stejnou chybu. Nakonec ji to oslabí proti mým útokům a já ji zlomím.“

„Aha. Víme, kde je?“

„Pořád na západě. Nejsem si úplně jistý kde, ale usuzuju, že hledá poslední z božích kamenů.“

„Neví, že už ho máme.“

„Ne, nemyslím si, že to ví.“ Sedial se obrátil na dračího muže. „Stále se mračíš.“

„Na tomto místě máme mnoho nepřátel,“ poznamenal Ji-Noren.

„Jak jsme očekávali.“

„Více, než jsme očekávali,“ řekl Ji-Noren. „A jsou mnohem silnější. Četl jste zprávy o tom, co ti dva prachmistři udělali s armádou, kterou jsme poslali za lady Flint?“

Sedial otázku ignoroval. Hezky popořadě. „Nestrachuj se, můj příteli,“ řekl Sedial a přešel místnost ke dveřím. Byl skoro čas na čaj a snad by si ho *mohl* vychutnat, než dorazí další posel s nějakým směšným problémem, který bude třeba vyřešit. „Vyhráli jsme téměř každou bitvu, kterou jsme na tomto prokletém kontinentu bojovali. Disponujeme dvěma božími

kameny. Jakmile rozbijeme kouzlo Ka-poel na zeměpádkém božím kameni, budeme v pozici, abychom jednali.“

„A lady Flint, s tou novou adranskou armádou na severu?“ trval na svém Ji-Noren. „Mají třetí kámen.“

„Ale nemají tušení, jak ho použít.“ Odmlčel se a pak dodal na uklidněnou: „Mají... kolik... třicet tisíc vojáků? Jen v té oblasti samotné je převyšujeme čtyři ku jedné.“

„Teď mají privilegované a prachmistry.“

„Koupíme si je,“ řekl Sedral. „Adranská delegace bude mnohem poddajnější než tvrdohlavost lady Flint. Možná získala armádu, ale s tím si také na sebe naložila politiku Devatera. Domnívám se, že to druhé bude pro ni mnohem těžší ovládnout než to první.“ Spočinul rukou na dveřích, právě když zaslechl dupot kroků naléhavě se blížících vzhůru po schodech. Obrátil oči v sloup a otevřel dveře právě včas, aby uviděl posla pokrytého potem a prachem z cest, jak se zastavil. „Co je?“ zeptal se Sedral.

„Dali jsme to, pane.“

Sedral byl ohromen. „Dali co?“

„Boží kámen, pane. Privilegovaní a kostěné oči říkají, že mu přišli na kloub.“

Trvalo chvíli, než se ta myšlenka ujala. „Jsou si jisti? Zlomili pečeti mé vnučky?“

„Ano, Velký Ka. Naprosto jisti.“

Sedral cítil, jak se mu po tváři šíří úsměv. Vydechl úlevou a věnoval poslovi jedno úsečné přikývnutí, než zavřel dveře a odbelhal se zpět k psacímu stolu. „Zvládli jsme to, Norene,“ vydechl.

„Gratuluji, Velký Ka,“ řekl Ji-Noren vřele.

Sedral sáhl pod psací stůl a vytáhl malou krabičku na doutníky označenou erbovním znakem jeho Domácnosti. Pulzovala magií, když se jí jeho špičky prstů dotkly, a teplota stále

narůstala, dokud se mu nepodařilo propíchnout si vlastní prst a otisknout krev na speciální uzel na spodní straně krabičky. Krabice se prudce otevřela a odhalila několik tuctů připravených obálek napuštěných ochrannými odkazy. Vytáhl je téměř obřadně a podal je Ji-Norenovi. „Pošli je okamžitě do Dynize.“

„Jsme si jistí, že jsme na to připraveni?“ zeptal se Ji-Noren s jistým překvapením.

„Je čas udeřit. Začněte čistku.“

„A co císař?“

„Císař je jen další loutka. Bude si myslet, že čistky jsou prováděny jeho jménem.“

Ji-Noren shlédl na rozkazy. Na okamžik Sedralovi přišlo, že spatřil záchvěv zaváhání. To bylo samozřejmě pochopitelné. Po tak dlouhé a krvavé občanské válce se většina Dynizanů zdráhala prolít krev svých druhů. Přesto to bylo nevyhnutelné. Nepřátele bylo třeba zničit, jak za hranicemi, tak na vlastním prahu.

„Můžu ti věřit, že stojíš po mém boku, příteli?“ zeptal se Sedral.

Ji-Norenův pohled ztuhl. „Až do smrti.“

„Dobře.“

„Takto to začíná.“

„Ne,“ opravil ho Sedral jemně. „Začalo to před desítkami let. Takto to končí.“

KAPITOLA

1

Michel Bravis stál ve dveřích malé kressianské kaple a popíjel studenou ranní kávu, zatímco sledoval paloánské rybáře, jak procházejí kolem po ulici a na ramenou vláčí ranní úlovek zavěšený na dlouhých tyčích. Bedlivě zkoumal každého muže a ženu, v hlavě si je tiše odškrtával, jak pátral po nových tvářích nebo podezřelých pohledech či jakékoli známce zvědavosti vržené jeho směrem. Vychloubali se navzájem svými úlovky nebo se táhli v mrzutém tichu neúspěchu, ale ani jeden z nich nevěnoval Michelovi druhý pohled.

Během minulého měsíce si nechal odrůst vlasy a pak si ostříhal světlé konečky, a také se postaral o to, aby strávil spoustu času každodenně na slunci, aby dovolil přírodní jahodově červené prostoupit mu vlasy i vousy. Drastická dieta mu umožnila ztratit téměř třináct kilogramů a každý odraz ve výloze mu připomněl, že od útěku ze Zeměpádu změnil svůj vzhled, jak jen to šlo.

Pro obyvatele této paloánské rybářské vesnice, asi dvacet mil po pobřeží od Zeměpádu, nebyl Michel ničím víc než jen dalším paloánským tulákem vyhnaným ze svého domova s příchodem dynizské invaze. Rána trávil na schodišti kaple, odpoledne čistil ryby v jediné zpracovatelské továrně a po večerech byl zašitý v jedné z tuctů místních hospod, poslouchal drby a hrál příležitostné karetní hry s vojáky z Dynize, co měli nevymáchané pusy. Shromažďoval informace, držel se při zdi a hlavně čekal, až se mu naskytne příležitost, která by jemu a Ichtrácii umožnila vyklouznout z tohoto místa a vydat se do vnitrozemí, aby našel Ka-poel.

Michel dopil kávu, vylil logr do strouhy a schoval cínový hrneček, než vklouzl dovnitř. Uslyšel rachocení, jak se za ním zavřely dveře velké kaple, a pokusil se odolat nutkání brouzdat si ve vousech stále bolestivým pahýlem prstu, který mu Sedral uřízl, schovaným pod obvazy a falešnou dlahou. Zhluboka se nadechl a prošel středovou uličkou kaple.

Ichtrácie ze všeho nejvíc připomínala truchlící vdovu. Měla na sobě černý šátek a závoj a seděla shrbená jako při modlitbě na lavici ve druhé řadě. Michel se rozhlédl po prázdné kapli, pak přišel k ní a zvedl oči na Kresimírův provaz visící nad oltářem. Všiml si, že někdo pod jedním z vitrážových oken napsal „Kresimír je mrtev“.

Silně pijící rybářka, která působila jako městská kněžka, se neobtěžovala to vydrhnout.

„Jsou všechny kressianské kostely takové?“ zeptala se Ichtrácie, aniž by zvedla hlavu.

„Jako jaké?“

„Nudné.“

Michel otázku zvažil. „Katedrály jsou zajímavější.“

„Zašla jsem do jedné v Zeměpádu. Rozhodně byla velká.“
Nezněla nijak ohromeně.

„Dynizani nemají kostely?“ Nikdy předtím ho nenapadlo se na to zeptat.

„Ne tak docela, ne stejným způsobem. Máme uctívat císaře na náměstí, ale nikdo to opravdu nedělá, krom státních svátků.“

Znělo to velmi podobně jako Michelův vlastní vztah k náboženství. Nikdy se s ním nezatěžoval jako chlapec a jako dospělý věděl najisto, že Kresimír byl opravdu mrtvý. Pracoval pro pár, který kressianského boha zabil. „Alespoň díky tomu nemusíš zůstat zašitá celý den v našem pokoji,“ podotkl Michel.

„Tahle lavička bude má smrt.“ Ichtrácie náhle vstala, zvedla závoj a protáhla se s poněkud bezbožným zívnutím. Od té doby, co vyklouzli ze Zeměpádu, vystupovala jako vdova jeho bratra. Nebo alespoň takový byl jejich příběh. Nikdo se ve skutečnosti neobtěžoval se jich zatím zeptat. Dynizané zde neměli silnou posádku krom osamocené procházející čety a Paloánci se jednoduše nestarali.

Ale taková byla Michelova zkušenost s falešnými identitami – zdály se zbytečné, dokud vám náhle nezachránily život.

„Už jsi přišel na to, jak nás odsud dostat?“ pokračovala.

Michel se zašklebil. Ichtrácie až do této chvíle snášela všechny potíže celkem dobře. Dokonce se zdálo, že se v roli anonymní vdovy vyžívá a vychutnává si všechny ty pohledy, které kolem ní sklouzly bez nejmenšího náznaku poznání. Ale pohled na rozdrcenou mrtvolu tělesného strážce jejího dědečka byl v Michelově mysli stále čerstvý, spolu s její žádostí, aby ji vzal k její sestře. Byl si zatraceně dobře vědom té mocenské nerovnováhy mezi nimi a hrozil se okamžiku, kdy jí dojde trpělivost.

„Nepřišel,“ odpověděl. Něco jí prolétlo za očima, co v něm vyvolalo svědivý pocit na konci páteře. Věnoval jí ten nejpůvabnější úsměv. „Vynasnažím se.“

„O tom nepochybuju.“ Nezněla přesvědčeně. „Nějaké zprávy z války?“

Michel se přiblížil a klesl na lavičku. Čekal, až se Ichtrácie vrátí na své místo, než řekl: „Plná Jáma zvěstí. Lindet převzala kontrolu nad Kladivem a postupuje na východ napříč Fatrástou. Její armáda je obrovská, ale většinou jsou to branci, a Dynizani shromažďují své polní armády, aby ji dostali.“ Zamračil se. „Ze severu přichází spousta protichůdných zpráv – celá dynizská polní armáda zmizela. Další armáda obléhá Nový Adopest a očekává se, že ho dobude a do konce příštího týdne vyrazí na jih.“ Aby byl upřímný, měl z té armády obavy. Jestliže obsadí pobřeží, můžou pochodovat přímo tímto městečkem a Michel nebyl nadšený z myšlenky na třicet tisíc či více Dynizanů spolu s privilegovanými a kostěnými očima tábořících poblíž. Ichtrácie tvrdila, že se dokáže schovat před jakoukoli magií, ale tohle nechtěl podrobovat praktické zkoušce.

„Něco ze Zeměpádu?“

„Jenom konsolidace vojsk. Sedral staví pevnost kolem božího kamene a využívá na to fatrástánskou pracovní sílu. Nikdo neví, kolik Kressianců a Paloánců si najal, ale zvěsti říkají, že jsou dobře placeni a živeni, takže si nikdo moc nestěžuje.“

Ichtrácie si odfrkla. „Zdáš se překvapený, že se s Paloánci zachází dobře.“

„Vždycky jsme byli přinejlepším druhořadí občané,“ odvětil Michel. „V nejhorším případě otroci a podlidi.“ Cítil něco jiného na špičce jazyka – střežené tajemství, které mu černočepičkář Tura řekl těsně před svou smrtí. Celé týdny se chtěl zeptat Ichtrácie, co věděla o pokusech svého dědečka nechat ožít kámen, a týdny to nutkání potlačoval. Nebyl si jistý, zda se bojí, že pro něj nebude mít žádné nové informace – nebo se obával, že o tom všechno věděla.

„Paloánci jsou bratrance Dynizanů,“ řekla Ichtrácie. „Nebu-

de se k nim chovat jako k našim vlastním lidem, samozřejmě, ale ani to nejsou tak úplně cizinci.“ Zamračila se. „Pevnost kolem kamene. Říkám si, jestli si opravdu dělá starosti s Lindet a jejími armádami branců. Nebo jestli tu jde ještě o něco jiného.“

„Nemám ponětí,“ odpověděl Michel a zkoumal tvář Ichtrácie z profilu. *Věděla* to? Lhala mu právě v tuto chvíli? Už nějakou dobu byli milenci a společníky, ale stále bylo mezi nimi mnoho zdí – a z dobrého důvodu. Snažil se to setřást. Na tom nezáleželo. Jeho jediným úkolem teď bylo přijít na způsob, jak je dostat z tohoto města a na druhou stranu kontinentu. Jakmile ji znovu spojí s Ka-poel, může se vrátit do Zeměpádu a pokusit se dobrat pravdy.

Dvěře kaple zavrzaly a Michel z toho drobně nadskočil. Odolal nutkání podívat se přes rameno, zatímco Ichtrácie se předklonila a nasadila roli modlící se vdovy. Michel se dotkl jejího ramene, jako by ji utěšoval, a poté vstal. Kdyby odešel nyní, měl by pár hodin, při nichž by mohl poslouchat zvěsti v hospodě, než mu začne odpolední směna.

Ztuhl při pohledu na muže stojícího hned za vstupem do kaple a několikrát zamrkal, aby se ujistil, že ho nešálí oči. „Tanieli?“ dostal ze sebe přidušeně.

Taniel Dvě kule vypadal, jako by za těch pár měsíců, co spolu naposled mluvili, zestárl o celé desetiletí. Jeho jezdecké oblečení bylo špinavé, ramena shrbená a ve tváři byl vyčerpaný a ztrhaný. Na skráních mu vykvetly stříbrné pramínky a Michelovi věnoval unavený úsměv. „Ahoj, Micheli.“ Prohrábl si vlasy. „Ty jsi vážně zatracený chameleon. Odešel bych odsud, aniž bych tě poznal, kdybys mě neoslovil jménem.“

„Co se ti do Jámy stalo?“ zeptal se Michel a proklouzl kolem Ichtrácie do uličky.

„Rozdal jsem si to s pár dynizskými brigádami,“ řekl Taniel.

Znělo to jako vtip, ale on se neusmál, když to řekl. „Možná jsem to trochu přehnal.“ Jeho pohled sklouzl k Ichtrácii a pak se vrátil k Michelovi.

Ichtrácie vstala a nyní zírala na Taniela stejným způsobem, jakým mohl Michel pozorovat zmiji plazící se sem dveřmi. Prsty jí cukaly, jako by měla nutkání sáhnout po privilegovaných rukavičkách ve své kapse. Přes tvář jí přešel výraz nejistoty. Michel si odkašlal. „Tanieli, Ichtrácie. Ichtrácie, Taniel.“

„Ichtrácie,“ řekl Taniel a převalil to jméno na jazyku. „To je náš špion?“

„Jsem tvoje švagrová, jak tomu rozumím,“ řekla Ichtrácie bez okolků.

Taniel na ni na oplátku zazíral. „Myslel jsem, že se jmenuješ Mara.“

„Přezdívka,“ vysvětlil Michel. „Byla to osina v zadku ji najít, ale zvládl jsem to. Proč jsi mi neřekl, že je Ka-poelina sestra?“ Neměl v úmyslu se ptát – pustit se do Taniela s obviňováním nikdy neskončilo dobře. Ale ta otázka z něj prostě vyjela.

Taniel se chvíli mračil, než si unaveně povzdychl. „Nepřišlo mi, že to potřebuješ vědět.“

„Mohlo to trochu zúžit pátrání.“ Michel slyšel, jak jeho rozčilení nabírá na síle. Veškeré trápení, které cítil kvůli tajnostkářství, bez ohledu na to, zda bylo důležité nebo ne, začalo vybublávat na povrch. „Taky jsi mi mohl říct, že je privilegovaná.“

„To je pravda.“ Taniel natáhl krk, jako by naslouchal jakémusi vzdálenému zvuku. „Skrýváš to velmi dobře. Nic jsem necítil, když jsem prošel dveřmi.“

„Hodně jsem trénovala,“ řekla Ichtrácie. Její tón přešel z rázného k našťvanému. „Takže jsi ničitel bohů?“

Tanielův výraz zvažněl. „Co jsi jí vyprávěl?“ zeptal se.

Michel zvedl ruce, ale Ichtrácie odpověděla dříve, než mohl on. „Nic mi neřekl. Dynizani mají špehy po celém světě. Podle všeho jsi měl zemřít před deseti lety. Když mi Michel řekl, pro koho pracuje – za koho je moje sestra vdaná –, nemohla jsem nedojít k přesvědčení, že se ti podařilo dokončit práci, kterou jsi začal s Kresimírem.“

Taniel si odfrkl, přešel k poslední lavici v zadní části kaple a svezl se na ni. „Spousta zvěstí,“ řekl unaveně. „Omlouvám se za ty dezinformace, Micheli. S Poli jsme se společně rozhodli, že bude nejlepší, když sám zjistíš, kdo a co je Mar... Ichtrácie zač. Všechno, s čím jsme mohli pracovat, bylo jméno Mara. Přezdívka, říkáš?“

„Tak nám náš dědeček oběma říkal, když jsme byly děti,“ řekla Ichtrácie. „To znamená, že jsme byly jeho malými oběťmi.“

Tanielův omluvný úsměv se přesunul od Michela na Ichtrácii. „Ach tak. Děkuju, že ses připojila k Michelovi. Dokážu si představit, že si toho máme tolik co říct, abychom o sobě všechno zjistili. A že chceš vidět svou sestru.“

„Kde je?“ Do Ichtráciina hlasu vstoupila dychtivost.

Taniel zaváhal. „Na západě. Jsem na cestě, abych ji našel.“

Michel pozoroval Ichtrácii. Chtěl jí říct, že je v přítomnosti velkého muže. Že by měla projevovat trochu úcty. Ale byl na Taniela opravdu naštvaný, takže udržel ústa zavřená. Kromě toho, Ichtrácie sama nebyla žádná nula. „Když už mluvíme o nacházení,“ řekl. „Jak jsi nás našel?“

„Nejdřív jsem jel do Zeměpádu,“ odpověděl Taniel. „Potkal jsem se se Smaragdem, a ten mi řekl, že jsi splnil svou misi a ukázal tímto směrem. Zabralo to... pár týdnů.“

Michel se zamračil. „Snažili jsme se vykoumat cestu skrze dynizské zatarasy, už co jsme odešli. Jak jsi jen tak nakrásně vjel do Zeměpádu?“

„Jeden ze Smaragdových lidí na mě čekal severně od města s padělanými dokumenty.“ Taniel se poplácal po náprsní kapse. „Nikdo nehledá osamělého kressianského jezdce a v dokumentech stojí, že jsem dynizský špeh. Dostal jsem pár nepříjemných otázek, ale zvládl jsem to.“

Michelovi vyšlo až odněkud z hloubi hrdla frustrované zachrčení. Kdyby to jen bylo pro něj a Ichtrácii tak snadné, byli by už na druhé straně kontinentu. Místo toho ale tvrdli v této malé rybářské vesnici a čekali na příležitost, jak proklouznout. „Takže jsi tu, abys vzal Ichtrácii k Poli?“

Taniel krátce pohlédl na Ichtrácii. „Ano.“

„Počkej,“ řekla Ichtrácie a zmateně se podívala na Michela. „Ty jdeš s námi, že?“

„Jsi zcela vítán,“ dodal Taniel.

Michel oběma věnoval stažený úsměv. „Měl bych. Ale musím zamířit zpátky do města.“

„Jsi blázen!“ zvolala Ichtrácie. Vyměnila si pohled s Tanielem a pak pokračovala: „Víš, že Sedral obrací město vzhůru nohama, aby tě našel, že? Ve chvíli, kdy tě někdo pozná, tě zajmou, budou tě mučit a zabijí tě.“

Michel na několik okamžiků zíral na ruce a zvažoval svá slova.

„Micheli?“ pobídl jej Taniel.

„Mám tam nedokončenou záležitost.“

„Jakou záležitost?“ zeptal se Taniel.

Michel se vyhnul Ichtráciině pohledu. Jakmile pečlivě zvážil slova, řekl: „Když jsem tam byl, pomohl jsem Dynizanům lapit posledního černočepičkáře ve městě.“

„Smaragd mi to řekl,“ odpověděl Taniel.

„Našel jsem a zabil Vala je Turu.“

„Tu Zlatou růži se starověkým mečem?“

„Toho a nikoho jiného. Než zemřel, něco mi řekl.“ Michel

znovu zaváhal a podíval se úkosem na Ichtrácii. „Řekl mi, že Dynizani chytají Paloánce a používají je v krvavém rituálu, který má zaktivovat boží kámen.“ Ve chvíli, kdy to poslední slovo opustilo jeho ústa, věděl, že se v Ichtrácii mýlil – že jí to měl říct už před týdnem. Z tváře jí zmizela krev, oči se jí rozšířily. Očekával výkřik překvapení nebo popření nebo... něco. Místo toho secvakla čelist.

„Do Jámy,“ zamumlal Taniel.

„Potřebuju se vrátit do města, zjistit, jestli je to pravda, a pokusit se s tím něco udělat.“

„Necháš se zabít,“ řekla Ichtrácie a slova se z ní drala jedno přes druhé.

Michel se na ni smutně usmál. „Tanieli, na čem jsem to po celou dobu dělal?“

„Na paloánské nezávislosti,“ odvětil Taniel automaticky.

Zdálo se, že to Ichtrácii překvapilo. „Myslela jsem, že jsi plánoval postavit se mému dědovi – abys zabránil použití božích kamenů.“

„To... to je boj Taniela a Ka-poel,“ řekl Michel. „V konečném zúčtování mám jediný účel: osvobodit Paloánce od kohokoliv, kdo si je podrobuje, zotročuje je a kopá do nich. Nezáleží na tom, jestli jsou to Kressianci nebo Fatrastánci nebo Dynizani. Musím se postavit proti nepřátelům mého lidu. Co bych to byl za člověka, kdybych teď šel s tebou a Tanielem? Je třeba se vrátit zpátky do Zeměpádu.“

„Myslela jsem, žeš řekl, že s Paloánci se pod vládou Dynizanů zachází lépe.“ V jejím hlase byl tón, který si Michel nedokázal zcela zařadit. Znělo to jako zoufalství.

„Nevím,“ řekl Michel s pokrčením ramen. „Možná? Nebo to může být propaganda. Ať je to cokoli, musím se vrátit k Zeměpádu a zjistit pravdu.“

Ticho mezi nimi narostlo, až bylo ohlušující. Ichtrácie

zírala na zed'. Taniel zíral na Michela. Michel zkoumal obě jejich tváře a snažil se v nich něco vyčíst. Nakonec si Taniel odkašlal. „Ka-poel je na cestě do Dynize.“

„Cože?“ Ichtrácie se prudce otočila.

„Hodlá najít třetí boží kámen. Jsem na cestě se k ní připojit.“

„Taky se nechá zabít! Proč si všichni přejete zemřít?“ Něco v Tanielově výrazu ji muselo zmást, protože se zarazila a prudce se nadechla. „Ty to nevíš?“

„Nevím co?“

„My už třetí kámen máme. Je v Dynize, chráněn.“

Taniel si zamumlal něco pro sebe. „Dobře, že má s sebou osobní stráž, řekl bych. Pokud je to pravda, nemůžu ztratit ani vteřinu. Musím přejet celý kontinent, nalodit se na loď a proniknout do Dynize. Bude mi trvat měsíce, než ji dohoním.“

Michel si odfrkl. Taniel zněl optimisticky, jako by se chystal na výletní plavbu. Ale za několik měsíců se může stát cokoli, zvláště pokud se Ka-poel střemhlav vrhne do Dynize. Téměř Taniela vyzval, aby na to zapomněl a šel s ním do Zeměpádu. Ale to nemělo žádnou naději na úspěch. Taniel by šel kamkoli, kde byla Ka-poel.

„Jdeš?“ zeptal se Taniel bryskně Ichtrácie. Michel v jeho očích viděl, že už hodil konverzaci za hlavu a byl připraven se rozjet jako dostihový kůň čekající na výstřel ze startovní pistole.

„Ne.“

Michel se k ní otočil. „Co tím myslíš, že ne?“

„Jdu s tebou.“ Ichtráciina tvář znovu získala něco z původní barvy. Čelist měla nyní tvrdohlavě sevřenou.

„Nemůžeš se vrátit do Zeměpádu,“ namítl Michel. „Budeš v nebezpečí.“

„Ne víc než ty,“ kontrovala. Zaškubalo jí v levém oku a přes tvář jí v jediném okamžiku přeběhla celá škála emocí.

„Tvoje sestra...“

„Můžu se s ní setkat, až bude po všem!“ řekla důrazně. Tišeji, pro sebe, zopakovala: „Až bude po všem. Známe způsob, jak se tam vrátit?“ zeptala se Taniela.

„Smaragd poslal pár dynizských pasů pro vás dva,“ řekl Taniel. „Měly sloužit k tomu, abyste mě mohly doprovázet napříč zemí, ale předpokládám, že vás dostanou bez problému i zpět do Zeměpádu.“

Michel polkl. Byl s Ichtrácií dost dlouho, aby věděl, že ne bere jako odpověď. Jeho zmínka o krvavých obětech v ní něco roznítla. Cítil, že by měl vědět co, ale byl příliš zaujatý svými vlastními plány, než aby dokázal určit zdroj její úzkosti. Okamžitě přesunul své myšlenky a odhodil všechny nápady, které měl pro jednočlennou operaci, a změnil je, aby seděly na dva.

„Vezmeme si ty pasy,“ řekla Ichtrácie.

„Myslím...“ začal Michel.

„Nemysli,“ vyjela na něj. „Měl jsi mi říct o svých úmyslech. Měl jsi mi říct o těch obětech. Mara!“ Bouchla se do hrudi. „Mara! Oběť. Ta krev měla být moje! Místo toho zabíjí tisíce nevinných lidí, aby svou práci dokončil. Jdu s tebou, a tím to hasne.“

KAPITOLA

2

Ben Styke odpočíval na příďové nástavbě malé přepravní lodi jménem *Mořivstříc*, svůj velký boznůž v jedné ruce a brousek ve druhé, naslouchal vlnění oceánu a skřehotání racků narušené občasným pomalým zarachocením, jak si ostřil čepel. Měl na sobě velký, zplihlý klobouk, který mu skrýval tvář před sluncem. Nosil ho navzdory skutečnosti, že mu Celine při nejedné příležitosti řekla, že v něm vypadá směšně.

Pohledem zachytil jednoho z námořníků, jak hledí jeho směrem, a zapřemýšlel, jestli to bylo jen tím kloboukem nebo za to mohl on sám. Dva týdny na moři a námořníci stále vypadali nesví, že mezi sebou mají dvacet šílených kopiníků a Bena Styka. Strach Stykovi naprosto vyhovoval – pokud to znamenalo, že někdo skočí, když on řekne skoč, pak mu to život ulehčovalo. Přemýšlel, co by si mysleli, kdyby jim řekl o nefalšované dynizské čarodějce krve, která zabrala kajutu prvního důstojníka.

Při té myšlence Styke zvedl hlavu a přejel pohledem palu-

bu, kde Ka-poel je. Od doby, co vypluli, ji moc nevídal. Ve skutečnosti už od bitvy u Hvězdotřpytu vypadala vyčerpaná a spala ne méně než čtrnáct hodin denně. Měl podezření, že kouzelnický boj o moc, který svedla se svým dědečkem, si vyžádal vyšší daň, než si byla ochotná přiznat. Přemýšlel, zda by se jí měl zeptat přímo – potřeboval ji pro tuto misi v té nejlepší formě –, ale tu myšlenku okamžitě zavrhnul. Stále byla naživu, stále se hýbala a měla dost energie, aby se tiše pohihňávala nad jeho kloboukem.

Bude v pořádku. Bude muset.

Styke zvedl oči výše, až k hlavnímu stěžni, kde spatřil Celine, jak zrovna vyskočila zpoza lanoví a vyšla – ne, rozběhla se – ke konci žerdi. Spolkl chuchvalec v hrdle a nutkání vykřiknout, přičemž si připomněl, že v tomto věku skákal mezi cválajícími koňmi. Přivřel oči a sledoval, jak obratně rozvázala uzal, nechala ho volně plácnout do jedné z plachet, poté ho znovu uvázala a vrátila se k lanoví, kde ji trojice námořníků hrdě povzbuzovala. Musel připustit, že v posledních dvou týdnech začala být překvapivě dobrá při zacházení s lanovím, plachtami a uzly na lodi.

Neměl v úmyslu jí povědět o rozhovoru, který měl s prvním důstojníkem, aby zajistil, že ji námořníci nepožádají, aby udělala cokoli, co by bylo nad její velikost nebo sílu.

Styke se vrátil pohledem k noži, několikrát s ním přešel přes brousek a pokusil se nedívat na pravobok, kde obzoru dominovalo skalnaté, cypřiši zadušené pobřeží Dynize. Ten pohled by ho jen frustroval: tak blízko, že se ho mohl prakticky dotknout, a přesto nebyl o nic blíže k cíli.

Před čtyřmi dny, právě když se blížili k Dynize, jejich flotilu rozprášila mohutná bouře. Desítky přepravních a jejich těžce ozbrojených doprovodných lodí byly uvězněny v bouři. Když se konečně přehnala, *Mořivstříc* se ocitl sám, odvanut několik

stovek mil severně od místa setkání na dynizském pobřeží. Styke neměl jak zjistit, kolik lodí bylo ztraceno nebo jak těžce byly rozptýleny. Nevěděl, jestli se polovina jeho kopiníků utopila, nebo se rozbili o břeh, nebo zda už celá jeho armáda pětadvacetisícičlenné kavalerie přistála a netrpělivě čeká, až dorazí.

Bez ohledu na to plul *Mořivstříc* svižně směrem na jih v naději, že stáhnou ztracený čas a vyhnou se jakýmkoli válečným lodím Dynize.

Výkřik obrátil jeho pozornost zpět k hlavnímu stěžni, kde chlapec v koši zoufale mával směrem k zádi. Nastal tam náhlý rozruch a námořníci poslali Celine šmahem dolů z lanoví, protože jejich zábavu nahradila vážná atmosféra. Hlídkující vyrazil další výkřik a ukázal k jižnímu horizontu, ale zvuk se ztratil ve větru.

Styke odložil nůž a brousek a zdráhavě se postavil na nohy, načež zamířil přes příďovou nástavbu, po hlavní palubě a až k zádi, kde stála kapitánka Bonnie a zadumaně hleděla dalekohledem na jihovýchod. Bonnie byla starý mořský pes; kožené boty, potrhané kalhoty a trojrohý klobouk, kůži měla od slunce tak tmavou, že klidně mohla být Delivka, pokud mohl Styke soudit. Postavil se vedle ní a čekal na její hlášení. Brzy se k nim připojili Šakal a Celine. Paloánský kopiník pohlídal Celine po vlasech a za svou snahu si vysloužil dloubnutí do žeber, poté na Styka velmi vážně přikývl.

„Máš něco nového od těch svých duchů?“ zeptal se Styke tak hlasitě, aby ho bylo slyšet přes vítr.

„Ne,“ hlásil Šakal a podíval se směrem ke kajutě prvního důstojníka pod nimi, kde odpočívala Ka-poel. „Pořád se odmítají přiblížit k lodi, když se ona ochomýtá poblíž. Skoro jsem jednoho přiměl ke mně přijít včera – blízko pobřeží tu jsou duchové dynizských námořníků, a zdá se, že se jí bojí méně, ale...“ S pokrčením ramen se mu vytratil hlas.

Styke otevřel ústa, aby odpověděl, ale Bonnie ho přerušila. „Tady,“ řekla a vrazila mu do rukou dalekohled. „Přímo na jihovýchod, před námi, uvidíte bod na obzoru.“

Přiložil si dalekohled k očím. Netrvalo dlouho, než našel bod, o němž se zmínila. Vlastně tři body; tři řady plachet, všechny černé s obloukem červených hvězd napříč středem. „Dynizské lodě,“ řekl.

„Vy jste mi ale bystrý,“ odpověděla Bonnie s odfrknutím. „Nějaké tušení, co jsou zač?“ Podíval se na ni bezvýrazným pohledem, takže si odkašlala a pokračovala. „Dvě fregaty doprovázející jednu z těch velkých monstrozit, kterou Dynizani označují jako řadovou loď. Taková tria brázdí oceán už od dynizské invaze. Říkáme jim trojhlavý had.“

„Viděli nás?“

„Mají mnohem vyšší stožáry než *Mořivstříc*, takže bych byla hodně překvapená, pokud ne – a jestli nás nezahledli, stane se tak každou chvílí.“

Styke okamžitě zvažoval možnosti a cítil, jak se mu bouří žaludek. Jejich malá přepravní loď byla sotva vyzbrojena. Nevybral si ji jako svou vlastní loď kvůli velikosti nebo síle, ale spíše proto, že Bonnie byla ta nejzkušenější kapitánka ve flotile a znala dynizské břehy lépe než kdokoli jiný. „Do prdele,“ řekl.

„Do prdele, to vskutku ano.“ Znovu na pár okamžiků zvedla k oku dalekohled. „Už zamířili naším směrem.“ Odmlčela se a svráстила čelo. „Aha. Fregaty se začínají oddělovat. Určitě nás viděli a už se připravují roztáhnout síť. Pravděpodobně doufají, že se nám dostanou hodně do boku, než si jich všimneme.“ Napůl se otočila k prvnímu důstojníkovi a hlasitě zařvala: „Stočte to na pravobok!“

Následoval příval rozruchu, jak se námořníci rozběhli, aby uzpůsobili plachty. Styke cítil rostoucí poplach. „Obrácíme se?“ chtěl vědět.

„Ano, obracíme se,“ odpověděla Bonnie kysele. „A nezkoušejte mi mávat tím nožem před obličejem, protože to nepomůže. Vy jste možná Šílený Ben Styke, ale já jsem Naprosto Příčetná Bonnie. Dokážu ujet těm fregatám bez vážnějších problémů, ale pokud se pokusím proklouznout kolem nich, nadělají z nás náplavové dříví.“ Styke přemýšlel, jestli si tuhle řeč nacvičila speciálně pro takovou příležitost. Zahleděl se na jih a udělal si v hlavě propočty. „A váš plán je...“

„Můj plán je řídit se na sever, dokud se jim neztratíme z dohledu. Pak to řízíme daleko, daleko na východ a vrátíme se okolo, abychom stihli naše *rendez-vous*. S trochou štěstí budou předpokládat, že nás zahnali a dál budou hlídkovat podél pobřeží.“

„A jak dlouho to bude trvat?“

Bonnie pokrčila rameny. „Záleží na větru, počasí, a jestli narazíme na další hlídky. Patnáct dní? Deset, pokud budeme mít štěstí. Dvacet, možná třicet nebo víc, pokud nebudeme. Možná budeme dokonce muset doplnit zásoby ve Hvězdotřpytu.“

Styke zaťal zuby a vyměnil si dlouhý pohled s Šakalem. Další dvacet dní, dokud se nesetkají s Ibanou a ostatními. Dvacet dní zpoždění. Byla to zatracená katastrofa. Krátce přemýšlel o tom, jak zle by dopadlo, kdyby vážně zamával nožem Bonnie před nosem. Možná ho předcházela pověst, ale její námořníci převyšovali počtem jeho kopiníky tři ku jedné a on ty námořníky potřeboval, aby ho dostali na pobřeží. Poslední věcí, kterou potřeboval, bylo roznítil vzpouru proti jeho autoritě.

Jak se loď obracela, zaskřípěla, dynizská plavidla se ocitla za nimi a břeh na jejich levoboku. Námořníci volali a činili se, aby zvládli manévr v působivě krátkém čase.

Stykova mysl skočila ke starým mapám v Bonniině kajutě. Byly to nejaktuálnější dostupné mapy Dynize, což znamenalo,

že všechna pobřeží byla přesná, ale vnitrozemí nikdo neviděl více než sto let. To by *nemělo* znamenat žádný rozdíl, ne pro jeho účely. „Najděte nám místo, kde nás vysadíte na břeh,“ řekl.

„Promiňte?“ Bonnie k němu trhla hlavou a na tváři se jí zračila nevíra.

„Slyšela jste mě. Dostaňte nás co nejbližší ke břehu a spusťte kotvu. Chci, abyste vysunula oba vaše můstky a poslala mé koně do oceánu. Dejte nám tři dlouhé čluny a všechny naše zásoby, pak můžete ujíždět od těchto fregat k vaší plné spokojenosti a zamířit přímo zpátky do Hvězdotřpytu.“

„Jste šílený.“

Styke poklepal na nůž. „Najděte nám pláž, kam můžu doplavat s pětadvaceti koňmi, aniž bych je všechny zabil.“

„Nepotřebujete, abychom se vrátili do Fatrásty?“

„Ne, pokud se můžu setkat se zbytkem flotily.“

„A to provedete přes souš?“

Styke se na ni zazubil.

Bonnie váhavě obrátila oči k pobřeží a unaveně si pozdechla. „Myslím, že bychom mohli být poblíž jednoho místa. Zařídím to. Řekněte mužům, aby byli připraveni do hodiny vyrazit. Toto bude nejrychlejší přistání, jaké jste kdy zažili.“ Bonnie odkráčela, přičemž vyštěkávala rozkazy, a Styke se otočil zpět k Šakalovi.

„Seš si jistý, že je to dobrý nápad?“ zeptal se Šakal.

„Ani v nejmenším,“ odvětil Styke. „Ale raději bych to vzal sto mil přes bažinatou divočinu než sedět na téhle zatracené lodi další tři týdny, zatímco Ibana chytá lelky.“

„A jestli se Ibana na našem místě setkání neobjeví?“

„Pak tohle bude ta nejprťavější invaze v historii.“ Styke si klekl a objal Celine. „Jak dobře si pamatuješ všechny ty kraviny, které tě tvůj táta naučil?“

Celine na něj podezíravě pohlédla. „Myslela jsem, že jsi mi řekl, že už nikdy nebudu muset krást.“

„Ty nechceš?“

„To jsem neřekla.“

„Dobře. Protože potřebuju, abys čmajzla všechny Bonniiny mapy Dynize.“

Celine se zamračila. „Jestli mě chytí, hodí mě přes palubu.“

„Chystáme se udělat něco opravdu hloupého a tyto mapy budou jediným způsobem, jak toho docílit. Kromě toho, stejně půjdeme přes palubu všichni.“

Celine to chvílku zvažovala a pak mu věnovala lišácký drobný úsměv, o kterém by přísahal, že ho pochytila od Ka-poel. „Dobře, udělám to. Ale až těsně před tím, než se budeme chystat naskákat do člunů. To bude nejlepší způsob, jak provést hladký útěk.“

„Chytrá holka. Teď probuď Ka-poel. Řekni jí, že je doma.“

Styke stál na skalnatém výběžku a díval se, jak *Mořivstříc* zmizel za nedalekým ohybem a zamířil na sever při napnutých plachtách těsně mimo dostřel nejbližší ze dvou pronásledujících dynizských fregat. Bylo to nablízko, ale kapitánka Bonnie si byla jistá, že se jim podaří uniknout. Dynizská fregata jednou vystřelila z malé kuše, ale Styke sledoval, jak to stříklo do oceánu, daleko od svého cíle. Vyčkal, až bude *Mořivstříc* zcela z dohledu, a pak slezl ze svého výběžku a zamířil dolů k ústí řeky, kde jeho muži vykládali dlouhé čluny.

„Podej zprávu,“ řekl Šakalovi, skočil do vody a zadíval se na bažinného draka s dlouhým čenichem napůl ponořeného trochu dál po proudu.

„Všichni to zvládli bezpečně na břeh,“ odpověděl Šakal. Jemně srkl mezi zuby. „Jeden z náhradních koní si zlomil nohu, když obcházel ten útes. Musel jsem se o něj postarat.“

„Jen ten jeden?“ Styke předtím slyšel, jak zvíře úpí, a také výstřel, který jej vysvobodil z utrpení.

„Jen ten jeden,“ potvrdil Šakal.

„To je lepší, než jsem čekal.“ Hrdelně zamručel. Měli pět koní navíc a více než sto mil divočiny, které s nimi musel přejít. Tváří v tvář obtížnému terénu a bažinným drakům, velkým hadům a čemukoliv jinému, co by na ně tento zpropadený kontinent mohl vrhnout. Očekával, že jich ztratí mnohem víc, než se budou moci setkat s Ibanou. Ale znovu cítit nohy na pevné zemi mu dělalo dobře. Alespoň měl opět osud ve svých vlastních rukou. „Každý má svou zbroj?“

„Každý. Markus naložil Amreka. Sunin pomáhá Celine s osedláním Margo.“

„Sedla zůstala suchá?“

Přikývnutí. „Sunin někde vytrousila svou karabinu. Musel jsem jí dát jednu náhradní.“

Styke obrátil oči v sloup. „Proč je tak stará?“

„Myslím...“

„To byla řečnická otázka.“ Rozhlédl se kolem, dokud nenašel Ka-poel a Celine, jak sedí na opačném břehu zálivu, načež se začal brodit směrem k nim. Dokonce i po dvou týdnech odpočinku vypadala Ka-poel vyhuble a utahaně, ale oči měla bdělé. Předvedla bleskovou sérii znaků, z nichž většinu Styke pochytil. I tak to nechal Celine přeložit.

Vypadá to jako Tristanská pánev.

„Vypadá, že?“ Styke cítil, jak mu cosi vlétlo do úst a rychle to vyplivl. „Stejný zkurvený stromy a brouci a hadi a...“ Odmlčel se a spatřil oči dalšího bažinného draka, jenž je sledoval ze vzdálenosti čtyřiceti stop proti proudu. „Bažinní draci nicméně vypadají trochu jinak. Dávejte na ně bacha. Některé větší kousky neváhají chňapnout po chlapovi, a dokonce si občas troufnou i na koně.“

Ka-poel obrátila oči v sloup. *Já vím*, Celine přeložila další gesto.

„Jasně. Ty jsi v týhle díře vyrůstala, co?“ Styke se rozhlédl po okolní krajině. Navzdory všem zmíněným podobnostem to tu vlastně bylo docela jiné než v Tristanské pánvi ve Fatrástě. Zatímco Pánev byla velmi rovinatá a hustá, díky rostlinstvu téměř neprůchodná, tato bažina byla poseta skalnatými výběžky, od balvanů několik stop vysokých až k agresivním skalnatým hřbetům, které vyrazily nad mocné cypřiše. Ještě se ani nevypravili do středu, a přesto už mohl říct, že řeky budou hlubší, nížiny nepředvídatelné a terén pro koně obtížný. „Prostě dávejte pozor na ty bažinné draky,“ zopakoval, než se otočil zpět a jal se brodit k dlouhým člunům.

Hlasitě si odkašlal a pokynul mužům, aby se shromáždili kolem. Věnoval jim dlouhý, pevný pohled, zatímco zajistili koně, dali stranou inventární položky a připojili se k němu. Zhluboka se nadechl. Dvacet mužů. Přes sto mil nepředvídatelné bažiny. Tohle bude děs.

„Dobře, tady je plán. Někteří z vás už ho možná slyšeli – vystoupili jsme na souš, protože naší alternativou bylo hnát se s kapitánkou Bonnie celou cestu zpátky až do Hvězdotřpytu a pokusit se odtamtud na druhý pokus setkat s Ibanou.“ Ukázal na Celine. „Přines mi ty mapy,“ a pak pokračoval v proslovu ke kopiníkům: „Vylodit se tady znamená, že máme šanci prosekat si cestu do vnitrozemí zatraceně rychleji než za tři týdny.“

Někdo zakašlal.

„Kdo to byl?“ zeptal se Styke. „Zak? Promluv nahlas.“

Zak znovu zakašlal a ostýchavě se rozhlédl. Zvěd se snažil najít nějakou podporu od svého bratra, ale Markus jednoduše zavrtěl hlavou. „Uch, Bene,“ řekl Zak konečně. „Takhle vypadá celá tahle divočina?“

„Pokud vím, tak jo.“

„Není zatraceně možný, abychom zvládli sto mil o moc rychleji než za dvacet dní, ne tímhle terénem.“

Styke vzal voskovaný kožený tubus na mapy, který Celine ukradla kapitánci Bonnie a otevřel víko, pak začal štrachat mezi mapami, dokud nenalezl tu, kterou chtěl. Jemně ji rozložil na okraj dlouhého člunu a všichni popošli, aby se natěsnali kolem něj. Byla to mapa oblasti na severovýchodě Dynize zvané Zubaté mokřady. „Jsme tady,“ řekl a ukázal na nepopsaný malý zaliv. „Místo setkání je tady.“ Poklepal na jiné místo. Na mapě se zdála vzdálenost zanedbatelná, ale Zak měl pravdu; za těchto podmínek to nebylo možné. „Vidíte tohle?“

Několik mužů se naklonilo dopředu, aby zamžouralo na papír. „To je cesta?“ zeptal se Markus.

„Je to pobřežní silnice protínající mokřady.“

„Tahle mapa je sto let stará,“ podotkl tiše Šakal. „Je tam ta silnice ještě vůbec?“

To by sakra měla, pomyslel si Styke. Na palubě *Mořivstříc* ten plán v jeho hlavě tak bláznivě nezněl. Nahlas řekl: „Nechápu, proč by neměla. Jsme jen pár mil východně. Myslím, že se tam můžeme dostat do rána. Až budeme na udusané polňače, budeme moct jet ostře, abychom se setkali se zbytkem kopiníků. Mezi námi a nimi je hrstka malých městeček. V nejhorším případě na sebe nahodíme zbroj a projedeme skrz.“

Malá skupina začala zamyšleně mumlat a on viděl, jak se ta myšlenka postupně ujmá. On sám nebyl tak přesvědčený. Ve skutečnosti si začal myslet, že tohle mohlo patřit k těm stupidnějším z jeho nápadů. Ale důležitá část byla nasměrovat kopiníky k nějakému cíli a přimět je se hnout. Komplikace mohl řešit, až vyzvanou.

Styke mapu sbalil a zastrčil a pak vrátil tubus Celine. „Ucho-

vej ji v bezpečí,“ řekl jí. „A vy ostatní... dokončete soupis zásob a osedlejte koně, aby byli připraveni vyrazit. Chci být z pobřeží co nejdřív.“

Skupina se vrhla do akce a Styke zamířil k Amrekovi, aby jej zběžně zkontroloval, než se ujistil, že koně Celine a Kapoel jsou čilí a připraveni vyjet. Uplynula necelá půlhodina, a už viděl, že vojáci jsou připraveni k odchodu. Nařídil jim, aby odtáhli dlouhé čluny dál proti proudu, a otočil se, když uslyšel, jak kdosi volá jeho jméno. Byla to Celine, stála na pozorovacím místě, které předtím využil, aby sledoval, jak *Mořivstříc* odplouvá pryč.

Styke vylezl k ní a okamžitě ten problém viděl. Nedaleko od pobřeží, přímo tam, kde je *Mořivstříc* vysadil, přistála velká dynizská řadová loď a spustila kotvu. Obrovská paluba se hemžila námořníky a vojáky, a ti po tuctech plnili dlouhé čluny. První člun špláchl do vody, zatímco na to Styke zíral. Pak druhý a třetí.

Očekával, že jedna z fregat vyšle malou pozemní skupinu, aby viděli, na čem si stojí. Ale tato velká řadová loď vyslala nejméně šedesát mariňáků. Příliš mnoho lidí, než aby se na ně dalo vybafnout v jediném, zuřivém přepadu, a pravděpodobně lépe vycvičených než normální námořníci. Šílení kopiníci potřebovali z tohoto pobřeží bez okolků zmizet.

„Je to špatné?“ zeptala se Celine.

Styke ji před sebou jemně postrkoval k čekajícím kopiníkům dole.

„Ano,“ řekl. „Tohle je hodně špatné.“

KAPITOLA

3

Vlora stála zády ke vchodu do svého stanu a nepřítomně se probírala starým deníkem, který před několika okamžiky vystrachala ze dna svého kufru. Na jednom místě jej krášlil poněkud ozdobný zámek, ale ten byl za ty desítky tisíc mil cestování vyviklán od nárazů. Černé kožené desky byly značně opotřebované, stránky žluté stářím a vlhkostí a našitá slza Adra sotva viditelná ve středu desek.

Byl to Tamásův deník, zdánlivý pelmel datovaných poznámek a vzpomínek pokrývající téměř dvě desetiletí. Mezi stránkami byly vecpané staré dopisy od jeho zesnulé manželky. Vlora zacházela se stránkami navýsost opatrně, mrkla na několik dat a dopisů, z nichž většina byla napsaných před jejím narozením.

Někdo si odkašlal za jejími zády, takže přešla stan, aby položila deník na pelest, načež se otočila k malé skupině, jež se shromáždila na její žádost. Každý pohyb přinášel bolest a ona se sebou zacházela skoro stejně jako s deníkem, opatrně, aby

neukázala, jak zle bylo její tělo pomláceno. Skoro se nad tou snahou zasmála. Stála tady, se svými nejdůvěryhodnějšími přáteli a společníky, a stejně si zakazovala před nimi projevit bolest. No, na tom nezáleží. Dost brzy něco z toho poznají sami.

Borbador seděl na stoličce v rohu stanu, nohy zkřížené, prsty bubnoval o svou falešnou nohu, zatímco nedbale bafal z obscénně velké dýmky, kterou si musel jednou rukou podpírat, jen aby ji udržel u úst. Jeho tvář byla bez výrazu, ale v očích měl ten zamyšlený, pobavený pohled, jako by si právě vzpomněl na něco směšného. Co ho Vlora viděla naposled, nechal si narůst rudé vousy. Usoudila, že se jí takhle líbí víc.

Za Boem stála privilegovaná Nila, opírala se mu o rameno, hrála si s pramínky jeho vlasů a vypadala mírně našťavaně. Vlasy měla pevně spletené přes každé rameno a měla na sobě jedny z těch karmínových šatů, které se jí tolik líbily. Náhle vzhledla, setkala se s Vlořiným pohledem, a Vlora se přistihla, že cukla očima stranou.

Zbytek osazenstva se skládal ze tří Vlořiných prachmistrů: tmavovlasého Davda; prošedivělé, ale velmi zkušené Norrine; a klidného bývalého kezkého šlechtice Budena je Parsta. Vlora usoudila, že to byl Bo, kdo si odkašlal, a tak na něm na dlouhou chvíli spočinula pohledem, než jím přešla zpátky po ostatních.

„Zdá se, že se zotavuješ docela pěkně,“ poznamenala Nila, než mohla Vlora promluvit.

„Vypadáš... líp,“ nadhodil Davd.

Norrine vzhledla od čištění pistole. „Báli jsme se o tebe.“

Vlora mávnutím zamítla všechna ta povzbuzení a spolkla grimasu nad ostrou bolestí, která jí projela paží. Vypadala jako ztracená sešíváná panenka. Celé její tělo bylo pokryto jizvami z bitvy u Vrásy před pěti týdny. Některé z nich, ty

menší, se uzdravovaly dobře. Zbytek... tolik ne. Ani Bo, ani Nila se nespécializovali na léčivou magii, přestože ji oba důkladně prostudovali. Trvalo jim čtyři dny, jen aby dokázali udržet Vloru před branami smrti, a dalších pět, než mohla být přepravována s armádou na cestě. Uběhl další celý týden, než dokázala Vlora chodit po svých.

Toto byl první den, kdy zavolala své prachmistry na shrnutí situace; první den, kdy udělala něco jiného, než že vydávala rozkazy, zatímco jela na krytých nosítkách nebo se dusila ve vlhkém horku svého stanu. Polkla žluč a zařala pěsti za zády. „Děkuji za vaše laskavá slova,“ řekla tiše. „Ale mám něco důležitého, co bych s vámi pěti ráda prodiskutovala. Bo už to ví.“

Nilu ostře vzhledla a pak se s pozvednutým obočím zadívala na Boa. „O co jde?“

Vlora se rozhlédla po skupině, znovu polkla, odkašlala si a zjistila, že nedokáže dát hlas tomu, co ji pronásledovalo od té vteřiny, kdy znovu nabrala vědomí. Zakašlala, pokusila se setkat se pohledem se svými podřízenými, a selhala. Po chvíli se přinutila podívat Norrine do očí – ona byla koneckonců nejzkušenější z prachmistrů. Ona bude muset převzít většinu její agendy.

„Nemůže používat svou magii,“ oznámil Bo. Vlora po něm střelila pohledem, ale stejně pokračoval. „Vypětí na Vrása je vypálilo, stala se prachoslepou.“

Všichni tři Vlořini prachmistři na ni hleděli. Poznala podle jejich výrazů, že Norrine nebyla překvapená – pravděpodobně to očekávala poté, co viděla ten masakr – ale další dva to jasně sebralo. Davd udělal krok zpět a zamrkal v nevěře. Buden se zamračil. Než mohli položit otázky, pokračovala tam, kde Bo přestal.

„Může nebo nemusí to být trvalé.“ Koho tahala za nos? Bylo možné se zotavit z prachové slepoty, ale trvalo to něja-

ký čas. „Všichni znáte ty příběhy, poznámky, které si Tamás uchovával o svých studentech.“ Odmlčela se, aby mrkáním odehnala několik slz, a zhluboka se nadechla. „Právě teď je nejdůležitější, abychom pokračovali tak, jak to bylo. Absolutně nikdo mimo tuto místnost to nesmí vědět. Rozumíte?“

Několik hlav matně přikývlo.

„To platí i pro vás dva,“ řekla Vlora Boovi a Nile.

„Ale no tak,“ namítl Bo.

„Jsi trochu drbna, drahoušku,“ řekla Nila zamyšleně Boovi, zatímco studovala Vloru s pronikavostí, jaká se Vloře nelíbila. „Samozřejmě,“ řekla. „Neřekneme ani slovo.“

„Ano, ano,“ souhlasil Bo. Pohlédl na svou dýmku a pak s ní klepnul o svou falešnou nohu a uložil ji do kapsy kabátce. „Nechala jsi nás pochodovat na jih, co ses probrala. Předpokládám, že to znamená, že máš cíl a plán, co dělat dál?“

Hned k další věci. Typický Bo. A Vlora za to byla vděčná. Nepochybovala, že se bude stále vracet ke ztrátě své magie každý volný okamžik od nynějška, až dokud nezemře. Jakékoli rozptýlení bylo momentálně vítáno. „Samozřejmě. Díky vám velím nejlepší armádě na tomto kontinentu. Mám v úmyslu nás vzít do Zeměpádu, kde připravíme Dynizany o jejich boží kámen a zničíme ho.“

Norrine přikývla, jako by přesně to očekávala. Ostatní dva prachmistři se stále zdáli příliš šokovaní, než aby reagovali. Bo zvedl ruku jako školák.

„Ano?“ zeptala se Vlora.

„Předal jsem ti velmi pěknou armádu, ale stále to ani zdaleka nestačí. Jak Dynizani, tak Fatrastánci nás převyšují nejméně pět ku jedné. Dynizani tě chtějí zabít. Fatrastánci tě chtějí zatknout. Plánuješ bojovat s nimi oběma?“

„Pokud bude třeba.“

„Co to vůbec znamená?“ zeptal se Bo.

Vlora si nebyla úplně jistá. Dynizané byli právě teď nepřátelé číslo jedna – nebezpečně se přiblížili k tomu zabít ji a její brigádu žoldáků. Ale Fatrásta? Lindetina zrada v Zeměpádu stále ještě hluboce pálila. Vlora jim nechtěla – a ani nemohla – důvěřovat. Což mělo za následek, že byla na nepřátelském kontinentu hemžícím se nepřátelskými armádami.

„Znamená to, že zničit boží kámen je náš jediný účel. Půjdeme přes kohokoli budeme muset, abychom tohoto cíle dosáhli.“

Bo si vyměnil s Nilou pohledy. Po několika příliš dlouhých sekundách řekl: „To by šlo.“

Vlora se snažila příliš nezkoumat to jeho váhání. Tanielova počáteční reakce na kámen byla ho studovat, a vyžádalo si to velkou dávku naléhání, aby změnil názor. Bo byl nekonečně zvědavější než Taniel, takže na něj bude muset dávat pozor. Nikdy by ji nezradil přímo, ale byl to muž oplývající postranními motivy.

„Vlastně jsi nám neřekla, jak to chceš udělat,“ podotkla Nila.

Vlora se usmála s pobavením, které necítila. „Po adransku.“

„No, to vysvětluje všechno.“

Vlora ten sarkasmus ignorovala. „Jen jsem potřebovala vám pěti říct o mém... stavu. Teď, když jsme s tím hotovi, zpátky do práce. Bo, chtěla bych, abyste se s Nilou přihlásili u velitele dělostřelectva. V jisté chvíli během příštích několika týdnů skončíme v plnohodnotné bitvě a chci, abyste byli všichni zkoordinovaní. Prachmistři, budu chtít jednoho z vás neustále po ruce. Musíte být mou magií – říci mi cokoli, co bych měla vědět, a pokud to bude třeba, také mě chránit. Osmihodinové směny, každý den. Nechám na vás, jak se budete protáčet. Rozchod.“

Prachmistři vysekli vojenské pozdravy a beze slova vyšli ze

stanu. Nila je následovala a zastavila u plenty, aby se ohlédla přes rameno, zatímco Bo zůstal na stoličce v rohu a díval se na Vloru způsobem, jakým se lékař v blázinci mohl dívat na jednoho ze svých pacientů.

„To zahrnuje i tebe,“ řekla Vlora Boovi, vrátila se ke svému kavalci a zvedla Tamásův deník.

Bo počkal, až Nila odejde, a pak tiše řekl: „Seš si jistá, že na to máš dostatečnou sílu? Už nemáme Taniela. Je pryč, Adom ví kde, a nejsem si jistý, kdy se vrátí.“

„Samozřejmě, že jsem si jistá.“ Nebyla. Ani vzdáleně, a dobře to věděla. Jen zvednutí Tamásova deníku vyvolalo v její ruce třas, což nemohla dopustit, aby viděli její vojáci. „Musím být.“

„Jasně,“ řekl Bo klidně. Nevěřil jí. „Budu na doslech. Pokud mě budeš potřebovat...“ Vyšel ze stanu a jeho falešná noha při chůzi klapala.

Vlora stála se zavřenýma očima několik minut v tichém přemítání a ponoukala své tělo, aby se přestalo třást a bylo zbaveno bolesti. Vyžádalo si to veškeré její soustředění a co chvíli instinktivně sáhla po své magii, jen aby pocítila bolestivou ztrátu, když jí unikla ze sevření.

Nakonec chvějivě vydechla a sebrala z rohu meč. Čepel byla z jejího boje u Vrásy prakticky zničena; ocel samý vrub, hrot ohnutý, co zůstalo, ničil rez. V několika nejhlubších vrypech byla stále usazena dynizská krev a ona neměla energii, aby jej řádně vyčistila. Pochva byla stále v dobrém stavu, takže uchopila zbraň jako hůl a vyšla ven do klidného ranního vzduchu.

Postavili svůj stan, co by dohodil od generálního velitelského centra, na pahorku s výhledem na Lotrovské říční údolí. Před ní se rozprostírala armáda, kterou s sebou přivedl Bo z Adra: třicet tisíc pěšáků, osm tisíc kavaléristů a plný dělostřelecký kontingent doprovázející každou brigádu. Byla to,

jak řekla svým krajanům, nejlepší bojová síla na kontinentu – nejlépe vyškolená, nejlépe vybavená, nejlépe vyzbrojená.

Přes údolí, na druhé straně malé Lotrovké říčky se vedle malebného shluku stromů nacházelo město Dolní Lotrov. Její armáda dorazila včera pozdě v noci, takže to bylo poprvé, kdy na něm spočinula pohledem. Přesto tuto oblast dobře znala díky studiu místních map. Obyvatelstvo města čítalo jen něco kolem pěti set lidí – a bylo střediskem obchodu s místním tabákem a bavlníkových plantáží –, stanové městečko však nyní překračovalo limity města. Fatrastánská vlajka byla nahrazena černočervenou Dynize.

Vlora od té vlajky odtrhla zrak a rozhlédla se kolem. Při pohledu na ni vojáci ztuhli uprostřed chůze a otevřeně zírali. To bylo, připomněla si, poprvé, kdy ji od Vrásy viděli jinak než na nosítkách nebo mimo její stan. Na spoustu z nich vrhla chladný, pohrdavý pohled, než se obrátila k Davdovi, který stál v pozoru vedle stanu. „Kde je Olem?“ zeptala se.

Davd začal. „Uch, stále je pryč, madam.“

Vlora hleděla na Davda. Z posledních pár týdnů měla jen střípky a útržky. Olem jí také vypadl z hlavy. Neměla jedinou vzpomínku, že by jí bylo sděleno, že někam odešel. „Kde?“

„Odváží vrcholek božího kamene adranské flotile, madam, spolu s raněnými Ostrostřelci.“

„Ach, už si vzpomínám.“ Nevzpomínala. „Děkuju. Dej mi vědět, jakmile se vrátí.“

Davd vypadal nervózně. „Ano, madam. Můžu pro vás ještě něco udělat?“

„Řekni mi, kde je naše dělostřelecká jednotka.“

„Tady tudy, madam.“

„Veď mě.“ Vlora započala pomalý, metodický sestup z pozorovacího kopečku, přičemž se neustále opírala o svůj meč. Davd s ní držel krok, vrhal pohledy na kolemjdoucí členy

tábora a salutoval vojákům s nepokrytým nepřátelstvím, jako by ji pouhá jejich přítomnost mohla rozrušit.

Jeho ochrannost ji dojímal a dráždila zároveň, ale Vlora to nechala být. Pokud Davdovy pohledy znamenaly, že byla ještě několik hodin ušetřena, než jí lidé začnou klást hloupé otázky, tím lépe.

Vzali to po svahu do údolí a skončili téměř půl míle daleko na místě, kde byla země vyrovnána pro šestnáct krásných, leštěných čtyřlibrových děl a jejich posádky. Žena uprostřed padesátky s krátkými hnědými vlasy a úzkou tvářicí procházela mezi nimi, házela rozkazy a kontrolovala zbraně. Byla to plukovnice Silvie a byla nejzkušenější dělostřeleckou důstojnicí v adranské armádě.

Vlořin příchod zůstal bez povšimnutí, dokud se neocitla mezi dvojicí děl. Příslušník posádky ji poznal, zasalutoval a vyzval k pozoru. Během minuty stálo v pozoru vedle svých zbraní šestnáct posádek, zatímco jejich velitelka zasalutovala, pak vřele sevřela Vloře ruku. „Ráda vidím, že jste na nohou a čilá, generálko.“

„Je dobré být na nohou a čilá. Jaká je situace?“

Silvia pohlédla k městu Dolní Lotrov. „Ve městě a jeho okolí je zalezlých čtyři tisíce ozbrojenců. Utvořili perimetr, ale celkem nedbalý. Před necelou hodinou jsme přivezli dezertéra – vlastně jsem právě přišla z výslechu.“

Vlora zvedla obočí. „A?“

„Vypadá to, že tohle jsou zbytky toho, co jste vy a Dvě kule vykuchaly u Vrásy. Nemají privilegovaného ani kostěné oči a jen hrstku důstojníků. Asi polovina z nich je zraněných.“

Vlora sotva něco slyšela za slovem „Vrása“. To bylo to, co zbylo z brigády vyslané, aby ji popravili, zavraždili její muže a vzali část kamene, který přinesli ze Žlutého Potočna. Vzpomínkami se jí prohnaly ostré záblesky boje, a z bolesti

způsobené ztrátou magických schopností se jí téměř podlomila kolena.

„Víme, co plánovali?“

„Dezertér řekl, že mají rozkazy počkat na posily. Soudím, že když je pořádně obklíčíme, do zítřka touto dobou se vzdají.“

V té chvíli jí v mysli něco ošklivého vystrčilo růžky. Rty se jí nedobrovolně ohrnuly a nemohla si pomoci, aby nepomyslela na tu zarputilost, se kterou ji Dynizané pronásledovali, zrady Fatrastánců, ztráty jak osobní, tak profesní, jež utrpěla od doby, kdy Dynizané dorazili k Zeměpádu.

„Plukovnice, chci, aby vaše baterie bombardovala město, dokud se nepodvolí.“

Silvia vypadala nejistě. „Neměli bychom nejdřív požadovat jejich kapitulaci?“

„Myslím, že tu zprávu dostanou.“

„A civilisté z města?“

Fatrastánci. Zrádci. Nepřátelé. „Pokuste se jich příliš mnoho nezasáhnout,“ řekla chladně Vlora. „Davde.“

„Ano, madam?“

„Sežeň Norrine a Budena. Zabijte každého důstojníka, kterého uvidíte. Nepřijmu kapitulaci od žádného důstojníka s hodností ekvivalentní hlavnímu seržantovi nebo vyšší.“

Davd těžce polkl. „Měli bychom jim to dát vědět?“

„Jak jsem řekla, zprávu dostanou.“ Vlora se odvrátila a pokynula jim, aby vyplnili její rozkazy. Ta ošklivá věc byla nyní zakořeněna hluboce v její hrudi a ona měla pocit, jako by sledovala někoho jiného nařídít masakr nepřátelské brigády. Pokusila se vyhrabat si cestu z této nově nalezené zuřivosti – a neúspěšně.

„Kam jdete, madam?“ zeptala se Silvia.

„Najít dobré místo, ze kterého se dívat.“

KAPITOLA

4

Vlora strávila den sledováním těžkého bombardování Dolního Lotrova. Po celé dopoledne a odpoledne se z různých brigád trousili další dělostřelecké posádky. Srovnali části úbočí, přinesli své zbraně a dělostřelectvo a připojili se k plukovníci Silvii v neúprosném útoku.

Musela se rozšířit zpráva, že Vlora vyšla ze svého stanu, protože do poledne se rozproudil stálý příval posílů a gratulujících důstojníků. Naslouchala jejich banalitám a hlášením, všechny je přijímala se stejným chladným pokývnutím a vyseďávala na své táborové židli s poškozeným mečem položeným přes klín. Byl to dobrý pocit nechat slunce hrát si na jejím obličejí po tak dlouhé době bez pohybu, a zvuky zbraní jí přinesly pocit tepla, který byl krajně znepokojivý.

První bílá vlajka se objevila z Dolního Lotrova asi ve dvě odpoledne. Vlora poznala podle lakovaného náprsníku, že to byla důstojnice, a žena nedošla ani na půl cesty k Vlořiným liniím, než padla pod výstřelem jednoho z Vlořiných

prachmistrů. Druhá bílá vlajka se zvedla o hodinu později a setkala se se stejným osudem.

Hned poté, co ten druhý zemřel, Vlora spatřila Nilu, jak si razí cestu táborem. Privilegovaná se přiblížila k dělostřelecké baterii, kde promluvila se Silvií a několika členy dělostřelecké posádky, ale nepřispěla k bombardování svým čarodějnictvím. Vlora ji sledovala obezřetně a přemýšlela, jak dlouho bude trvat, než k ní Nila přijde a zpochybní její metody.

„Střílíš jejich posly dříve, než se mohou vzdát,“ poznamenal nějaký hlas.

Vlora sebou trhla a tiše zaklela. Byla tak soustředěná na Nilu, že neslyšela, jak se zezadu přibližuje Bo. Přes rameno měl skládací židli, kterou si rozložil a kecnul si vedle Vlory, přičemž vydal potěšený povzdech, když si vyhákl svou falešnou nohu a začal si hrát s kotníkovým mechanismem.

„Přísahám, že ta věc vydává zvuk, jen když chceš,“ stěžovala si Vlora.

Bo se usmál, ale nevzhlédl od nohy. „Ty je trestáš,“ řekl a kývl k údolí.

„Jestli to tak chceš nazývat,“ odpověděla Vlora. Náhle se cítila mrzutě, bez jakékoliv potřeby si vyslechnout výčitky od kohokoliv – dokonce ani od adoptovaného bratra, který jí pomáhal zachránit život. Začala se připravovat na hádku a dělat si soupis Boových zvěrstev z minulosti, připravena obvinít privilegovaného z toho, že dělá cokoli a všechno pro své vlastní cíle.

Překvapilo ji, když jednoduše mírně pokrčil rameny. „Mohlo by to být k užitku. Ale je dobrý nápad střílet posly pod bílou vlajkou?“

Otevřela ústa, zavřela je a cítila, jak se jí v břicho míchá ten ošklivý hněv. „Oni by udělali mně to samé bez váhání.“

„Jsi si tím jistá?“ zeptal se Bo.

„Ano.“

„Aha.“ Bo konečně trochu vyloupl kousek štěrku z kotníkového mechanismu jeho falešné nohy a zahákl si ji zpět ke kolenu. „Tak pokračuj!“

„Jsem ráda, že to schvaluješ.“

Bo pohlédl údolím, ale v očích měl ten vzdálený pohled, jako by se už přesunul k jiným, důležitějším myšlenkám. Vlora se pokusila přechytit něco hlubšího z jeho výrazu, ale byla neúspěšná. Vzdychna a podívala se přes rameno, kde Davd seděl na svahu asi deset stop za ní – dost daleko, aby jí poskytl určitý prostor, ale dost blízko, aby v případě potřeby rychle přispěchal. Davd kouřil cigaretu a Vlora přemýšlela, kdy s tím začal. Otevřela ústa, aby se zeptala Boa, jestli viděl Olema, jen aby si vzpomněla, že Olem je stále pryč. Jeho nepřítomnost jí přivodila bolest stejnou, jaká sužovala zbytek jejího těla. Přála si, aby býval neodešel.

„Jaký je stav Fatrásty odtud až k Zeměpádu?“ zeptal se Bo.

Vlora odtáhla pohled od bombardování. „Chceš říct, že tu už jsi déle než měsíc a ještě nemáš rozhozenou špionážní síť? Předpokládala jsem, že budeš vědět všechno dřív než já.“

„Nebud' hloupá. Vím *většinu* věcí dřív než ty, ne všechno. Ale tvoji vojáci jsou právě teď obzvláště loajální, s tím, jak se jejich generálka obětovala pro jejich spoludruhy a poté vstala z popela. Je těžké z nich něco dostat.“

Vlora si odfrkla. „To je uklidňující.“ Nechala svůj pohled ulpět na skupině adranských vojnů sledující ji ze vzdálenosti asi dvaceti kroků. Nedokázala přechytit jejich tváře, ne bez prachového transu, ale něco na nich ji zneklidnilo. Pokusila se je dostat z mysli a předklonila se na židli, pomocí svého meče vyškrábla kus čisté zeminy z travnatého povrchu a poté do něj začala kreslit. „Tady je pobřeží,“ řekla a udělala čáru. „Tady jsme my, a tady je Zeměpád.“ Začali u Vrásy, asi tři sta

mil severně od Zeměpádu. Armáda dokázala překonat zhruba polovinu této vzdálenosti, zatímco se Vlora zotavovala.

Vyryla další tečku do země. „Adranská flotila nás kopíruje z boku, vypořádává se s jakýmikoli dynizskými loděmi, aby za námi nic nepřistálo, a ujišťuje se, že jsme dobře zásobeni.“

„A nepřítel?“ zeptal se Bo.

„Polní armády tady, tady a tady,“ odpověděla Vlora. „Všechno Dynizani. Fatrastánci byli poraženi na hlavu, ale ještě nejsou z boje úplně vyřazeni. Proslýchá se, že mají nejméně čtyři sta tisíc mužů rozestavených zde.“ Nakreslila kruh kolem oblasti na severozápad od Zeměpádu. „Většinou branci. Jsou lépe vyzbrojeni než Dynizani, ale nemají disciplínu a neovládají magii. Lindet je nicméně prohnána, takže ji nebudu brát za poraženou, dokud neuvidím její hlavu nabodnutou na kůlu.“

„To s ní chceš udělat?“ zeptal se Bo.

Vloře zakručelo v žaludku. „S ní se vypořádám, až budu muset. Bez ohledu na to nebudeme vědět o skutečném stavu fatrastánské armády, dokud se nedostaneme kolem jižního konce Železného háku. Polní armády Dynize jsou naším bezprostředním problémem, zejména...“ Bodla do jednoho místa, které vyryla v zemině. „Tady tahle.“ Nakreslila v zemině malý roh, jenž vyrážel z pobřeží, na kterém bylo usazeno město Nový Adopest. Její rozvědka jí sdělila, že město bylo obléháno dynizskou armádou. „Ztratíme drahocenný čas, pokud sejdeme z cesty, abychom se s nimi vypořádali, ale jestli to neuděláme, necháme si za zadkem čtyřicet tisíc mužů pěchoty.“

Bo se na mapu podíval zběžným pohledem a opřel se ve své židli. „Hm.“

Vloře chvíli trvalo, než zaregistrovala, jak malý zájem vlastně má o to, co právě vysvětlila, a další chvíli, než si uvědomila proč. „Ty už to všechno víš, že?“

„Zníš přesně jako on, víš.“

„Kdo?“ zeptala se.

Bo se hrabal v kapsách, až vytáhl komicky přerostlou dýmku a zápalku. Neodpověděl, dokud ji bafáním nepřivedl k životu. „Tamás.“

Vlořinou páteří vyjelo drobné zalechtání. Tu myšlenkufrknutím odvrhla. „Zním jako každý kompetentní generál, to chceš říct?“ Ukázala na mapu v zemi. „To všechno jsi už věděl.“

„Samozřejmě.“

„Tak proč jsi mě to do Jámy nechal vysvětlovat?“

Bo se ušklíbl.

„Inu?“

„Jen jsem se ujišťoval, že to v tobě stále je.“

Vlora teď byla opravdu rozzlobená. Zapřela se mečem a zvedla se na nohy. „Proč by do Jámy nemělo být? To, že jsem prakticky invalida, neznamená, že už nedokážu myslet. Ztratila jsem svou magii, ne svůj mozek!“ Posledních pár slov vyhrkla mnohem hlasitěji, než chtěla, a okamžitě se rozhlédla kolem, aby viděla, kdo je mohl slyšet. Jen Davd byl dostatečně blízko, a ten se pilně díval jinam.

Prokrúpala si záda a během toho si natáhla nějaký napul uzdravený sval v paži. Být našťvaná, usoudila, bolelo jako Jáma. „Zatraceně s tebou,“ řekla Boovi.

Pokrčil rameny. „Předal jsem armádu ženě, která se během posledních pár týdnů nemohla bez pomoci ani pohnout. Musel jsem si být jistý, že jsem neudělal chybu.“

„Díky za důvěru,“ odsekla.

Bo přimhouřil oči a ona uviděla, jak se jeho maska lhostejnosti na okamžik roztránila. „Nezaměňuj moji bratrskou lásku k tobě za hloupost. Vůbec bych ti tuhle armádu nepředal, kdybych si nemyslel, že ji nebudeš schopná vést.“

„Och, přestaň.“ Vlora cítila, jak její hněv polevuje. „Tato armáda byla určená pro Taniela. Neříkej mi, že tě nepřekvapilo, když jsi slyšel, že ji vlastně vést nechce.“

Bo protočil panenky a opřel se do židle, přičemž klidně potahoval ze své dýmky. Tabák byl příjemný, s výraznou třěšňovou vůní – ne tak drsný jako Olemovy cigarety. Vlora se stáhla do sebe, nosní dírky plné kouře, uši naplněny ohlasem dělových střel, oči na Dolním Lotrovu, a přemýšlela, kdy se Olem vrátí.

Něco málo po páté hodině opustil dynizský tábor osamělý voják v plátové zbroji z prosté oceli a pomalu kráčel s rukama zvednutýma ve vzduchu, přičemž křičel něco, co se ztratilo v hučení bombardování. Když dospěl k adranským liniím, zhroutil se.

O několik minut později k Vloře přiběhla poselkyně. Mladá žena vysekla vojenský pozdrav. „Generálko Flint, madam, je zde dynizský voják, který nabízí bezpodmínečnou kapitulaci.“

„Běžný voják?“ zeptala se Vlora.

„Ano, madam. Bylo mi řečeno, že dle vašich rozkazů se má přijmout kapitulace pouze od seržanta nebo pěšáka.“

Ta ošklivá věc, která se jí svíjela v břiše, jí téměř vložila slova do úst a Vlora si musela skousnout jazyk, aby odolala nutkání nařídít, aby bombardování pokračovalo celou noc. „Správně. To jsem řekla. Sdělte plukovnici Silvii, aby zastavila palbu. Nařídte Třetí, aby se vydala na pochod a převzala kontrolu nad Dolním Lotrovem. Do setmění chci úplnou zprávu o městě a dynizských zajatcích. Můžete jít.“

Poselkyně byla pryč pár minut, než si Bo odkašlal. „Skoro jsi pokračovala v bombardování, že ano? Viděl jsem ti to na očích.“

„Zmlkni,“ odsekla Vlora a vstala. Cítila v zádech Boův pohled, když se pomalu sunula zpět do svého stanu, kde si

vzala Tamásův deník, než zamířila k velitelství generálního štábu. Bolest z toho, že musela ujít tak velkou vzdálenost, na ni začala dotírat přesně ve chvíli, kdy dosáhla velitelského stanu, a ona musela narovnat ramena a upravit si límec, než kývla na Davda, aby otevřel chlopeň stanu.

Když vstoupila dovnitř, šum konverzace okamžitě utichl. Všechny pohledy se otočily k ní. Velký stan byl plný důstojníků a jejich pomocníků – brigádní generálové, plukovníci, majoři. Většina z nich se už u ní zastavila dříve během dne, aby nabídla své chlácholivé řeči, ale stejně se zdálo, že jsou šokovaní, že ji zde vidí.

„Dobré odpoledne,“ řekla tiše. Rozhlédla se kolem, aby zjistila, jestli je zde přítomen velitel Třetí, a potěšilo ji, že není. Chtěla, aby osobně dohlížel na kapitulaci dynizského tábora. „Vím, že mnozí z vás čekají na rozkazy,“ pokračovala, „a že jste všichni zvědaví, co děláme na cizí půdě uprostřed války, která není naše.“

Možná se k vám donesly zvěsti o artefaktu velké moci, který Dynizané vlastní a který Fatrastánci chtějí ukrást nazpět. Ty zvěsti jsou pravdivé. Artefakt jsem viděla sama a my držíme kus kamene stejného druhu. Třetí artefakt je stále k nedohledání. Podle naší rozvědky, pokud se dynizskému vůdci podaří přivlastnit si všechny tři tyto takzvané boží kameny, bude mít kouzelnickou schopnost přetvořit sebe nebo svého císaře do nového boha.

Řeknu vám to hned teď: nejsme tu proto, abychom vyhráli válku pro Dynizany nebo Fatrastánce. Jsme tady, abychom sebrali zeměpádský boží kámen našim nepřátelům a zničili ho, poté se stáhneme a tihle zkurvysynové se můžou navzájem zabíjet až do sytosti. Rozumíte?“

Kruh přikývnutí. Jeden z plukovníků vzadu zvedl ruku. Vlora to ignorovala.

„Děkuji vám všem, že jste přišli tak zdaleka na slovo – a krany – Maguse Borbadora.“ Dovolila si úšklebek a chvilku, než utichla trocha toho nervózníhu smíchu. „Děkuji, že jste mi dali příležitost vést vás ještě jednou všechny do bitvy. Dynizané v Dolním Lotrovu se vzdali. Tady jsme skončili a já jen čekám na mé zvědy, než začnu plánovat náš další tah. Ráda bych za hodinu zkontrolovala vojáky, pokud vám to nevadí. To je vše.“

Vlora ignorovala bouři otázek, místo toho si začala razit cestu středem místnosti a hledala místo ve vzdáleném rohu, kde s úlevou klesla a otevřela Tamásův deník, netečná ke zbytku světa. Pouze když se přiblížil posel, jenž ji informoval, že jednotky byly shromážděny, zaklapla deník a zvedla se na nohy, načež odkulhala s knihou zastrčenou pod paží.

Vystoupila ven a dech se jí okamžitě zasekl v hrdle.

Údolí pod velitelským stanem bylo plné vojáků stojících v pozoru v dokonalém, nehybném tichu. Přímo na ni hledělo téměř čtyřicet tisíc párů očí, nemrkajících a neochvějných. Nemohla si pomoci, aby nepřemýšlela, co Bo těmto mužům a ženám slíbil na oplátku za to, že se nechají přivést celou cestu přes oceán a vrhnou se do války, a zda její pověst ovlivnila rozhodnutí některého z nich sem přijít.

Okamžitě tu myšlenku zamítla. Bo jim musel slíbit jmění. Určitě měl peníze.

Vzdáleně zazněl hlas: „Polní armádo, k počtě!“

Odověděla bouřlivá odověď „Hap!“ a švihnutí čtyřiceti tisíc paží. Vlora s úžasem sledovala, jak se snaží vzpomenout si, jestli kdy velela tolika vojákům najednou.

„Vypadá to docela dobře, že?“ zeptal se Bo, který se vynořil zpoza velitelského stanu.

Vlora dokázala přikývnout.

„Víš, technicky bys měla být oslokována jako polní maršálka.“

Vlora to zvážila. Na okamžik bojovala se svým zlovolným podvědomím, kterému se poněkud líbilo, jak polní maršálka Flint zní.

„Generálka‘ prozatím bude stačit,“ řekla Boovi. Prošla kolem něj a překonala těch pár desítek kroků k místu, kde se shromáždil generální štáb. Sotva dokázala odtrhnout oči od armády před sebou, zatímco se přibližovala, když ji zasáhla jedna řádka z Tamásova deníku.

S adranskou polní armádou, napsal během gurlišských válek, kdyby byla zbavena šašků a řádně zásobena, bych mohl dobýt celý svět.

V tu chvíli si pomyslela, že cítí vzrušení, které ho muselo přimět k takové domněnce. „Moji přátelé,“ řekla konečně generálnímu štábu. „Můj hlas se nehodí k proslovům, ale prosím předejte svým vojákům, že jsou tou nejlepší armádou, jakou jsem kdy viděla.“ Zvedla hlavu právě v okamžiku, kdy přes vrchol kopce přešel jezdec.

Jezdec se zastavil, zjevně zaujatý tím, co viděl, ale Vlora zvedla paži a zamávala, aby se přiblížil.

Byl to jeden z jejích zvěďů. Muž se zhoupl ze svého koně u velitelského stanu a uctivě přistoupil, zasalutoval Vloře a poté generálnímu štábu. „Jaké neseš zprávy?“ zeptala se Vlora. „Mluv nahlas, aby tě generálové slyšeli.“

„Přicházím z jihovýchodu,“ hlásil zvěd. „Se zprávou z Nového Adopestu.“

„A jak to tam vypadá?“

„Jsou stále v obležení Dynizanů. Žádají o pomoc Lindet, ale žádná z fatrastánských armád nebyla schopna prorazit na sever. Poslové, se kterými jsem se setkal, tvrdí, že město nevydrží do konce týdne.“

Vlora pohlédla na generální štáb a věděla, co se jim musí honit hlavami. Už jim řekla, že zde nejsou, aby volili strany,

ale Fatrastánci byli téměř výhradně Kressianci, s velkým podílem adranských emigrantů. Někteří z generálního štábu měli pravděpodobně v Novém Adopestu přátele nebo příbuzné. Byl koneckonců osídlen jejich předky.

Vlora jim potřebovala ušetřit lekci – lekci svým důstojníkům, Fatrastáncům a Dynizanům. Zvedla hlas. „Předej rozkazy flotile. Ať naruší dynizskou mořskou blokádu, ale nechci, aby navázali kontakt s městem.“

„A my?“ zeptal se jeden z brigádních generálů.

„Většina z našich mužů neviděla krev od kezké občanské války. Nechci se dostat k Zeměpádu s rezavými vojsky. Pojďme jim poskytnout trochu praxe.“

KAPITOLA

5

Styke klečel v hustém, ulpívajícím podrostu a snažil se ignorovat, co za potvoru mu zrovna leze po zátylku, přičemž sledoval, jak se dvě jednotky dynizské námořní pěchoty šourají řečištěm a přitom rozstříkují vodu téměř tak blízko, že by se jich mohl dotknout. Vojáci vypadali ostražití a bdělí, každý z nich hleděl jiným směrem, aby jim neunikl žádný z přístupů, zatímco dvojice v čele stopovala Stykovy kopiníky přes bláto, vodu a kamení.

Přitiskl záda k jednomu z masivních kamenných výběžků, které ostře vyrážely z bažiny. Hlavně žádný zvuk – ani jediné nadechnutí. Byl příliš blízko. Jedna vojačka se podívala přímo skrze něj a bodla krátkým bajonetem do listí, přičemž o pár palců minula Stykovo koleno.

Žena spokojeně pokračovala. O několik okamžiků později se poslední voják zastavil hned vedle Styka. Něco řekl v dynizštině, co Styke nemohl docela zachytit, pak se otočil přímo k němu a začal si rozepínat kalhoty.

Styke byl ochoten popasovat se s jakýmkoliv plíživým hnu-sem, aby se vyhnul odhalení. Nicméně nehodlal dovolit člo- věku, aby se na něj vymočil. Zavrčel, nuž se zaleskl a prořízl muži hrdlo dřív, než stačil cokoliv říct. Styke se vyřítíl z pod- rostu, ještě než jeho první oběť dopadla na zem. Vrazil do dalšího vojáka, podřízl hrdlo třetímu a udělal dva kroky zpět, než se k němu mohl obrátit zbytek skupiny.

„Ted!“ zařval a vrhl se zpět do podrostu.

Dál po proudu vypálilo dvacet karabin zároveň a kulky se začaly zavrtávat do dvou jednotek pěchoty. Styke poslouchal, jak kulky bzíkají kolem a třískají o kámen pouhou stopu od jeho hlavy, pak napočítal do deseti, než se vrátil na otevřené prostranství.

Pouze šest mužů z původních dvou jednotek zůstalo stát. Kopiníci se na ně snesli, máchali karabinami a noži, ale k její chvále dynizská pěchota nepadla bez boje. Zranění do po- sledního muže stěsnali řady a opětovali palbu, pak se začali ohánět svými bajonety. Styke čekal, až začnou ustupovat směrem k němu, ale žádný z nich tak neučinil.

Během minuty byli přemoženi, ale nejméně čtyři Stykovi kopiníci utrpěli zranění a dva z nich leželi na zemi. Připojil se ke skupině a dopřál si chvíli, aby si otřel čepel o kabátec padlého Dynizana, než vyštěkl: „Není čas zpomalovat. V pa- tách máme nejméně šest dalších jednotek. Šakale, seber koně. Sunin, podívej se na zraněné. Musíme zůstat před těma par- chantama, jinak tahle bažina bude to poslední, co uvidíme.“

Jakmile vyskočili, aby uposlechli jeho rozkazů, Styke pro- nikavě hvízdil. O několik okamžiků později se ze stromů dále proti proudu řeky vynořila Ka-poel se Celine. Celine se roz- hlédla po tělech jako dítě nijak zvlášť zaujaté sadou rozbitých panenek, zatímco Ka-poelin studující pohled byl mnohem chladnější, téměř akademický.

„Pokud někdo z nich stále dýchá,“ řekl Styke, „potřebuju, aby mluvil. Můžeš se o to postarat?“

Ka-poeliny ruce se začaly míhat. Celine překládala. *Myslela jsem, že moje metody neschvaluješ.*

„Neschvaluju. Ale právě teď bych rád zůstal naživu.“

Ka-poel obrátila oči v sloup a zamířila kolem přibližně šestnácti padlých Dynizanů. Zkontrolovala tři z nich, než si konečně dřepala vedle jednoho muže se ztrhanou tváří zkušeného veterána. Mužova ústa byla plná krve, zuby pevně zaťaté, ale vzdorovitě se na ně usmíval, zatímco si svíral střeva vypadávající mu ze zející rány v břicho. Ka-poel si smočila prsty v jeho krvi, pak je jimi dotkla jeho čela a tváře. Oči vojáka se zúžily, pak se rozšířily poznáním a on se začal divoce chvět a trhal si vlastní žaludek, jako by chtěl uspišit svůj konec.

„Vypadá to, že vědí, čeho je kostěné oko schopné,“ poznamenal Styke. Podíval se přes rameno, aby se ujistil, jak jsou jeho rozkazy plněny. Muži už začali přivádět jejich koně zpět do řečiště a vyvádět je ze skalní prolákliny, kde byli ukryti.

Ka-poel přitiskla dva prsty na krk umírajícího vojáka. Mužův odpor zeslábl a jeho oči zalil lesk. Přikývla.

Styke si klekl vedle něj a shlížel na vojáka. V nosních dírkách mu ulpěl měděný pach Ka-poeliny magie. „Rozumíš mi?“ Mluvil v paloánštině, občas prohodil pár dynizských slov, která znal.

„Ano,“ odpověděl voják.

„Dobře. Kolik z vás je na nás pověšených?“

„Devět jednotek.“

„Kolik je vás v jedné dynizské jednotce?“

„Osm až deset.“ Odpovědi byly mechanické, vyslovené dynizštinou, která zněla velmi jako paloánština se silným přízvukem.

„Vaše rozkazy?“

„Zabít vás. Několik zajmout. Zjistit, proč jste vysadili tak malou skupinku v naší domovině.“

„Pokračuje tvoje loď v pronásledování našich?“

„Jen doprovodné lodě. Naše řadová loď se vrátí do přístavu, aby podala zprávu o možné invazi.“

„Invazi pouhých dvaceti mužů?“

Voják prázdně zamrkal. „Jsme velmi opatrní. Naše domovina není v současné době dobře bráněna.“

Styke se pokusil vymyslet jakoukoli další otázku, na kterou by obyčejný voják dokázal odpovědět. Ta poslední věc byla dobrá zpráva, ale on dobře věděl, že by neměl brát muže tak úplně za slovo. Bylo nepravděpodobné, že skutečně věděl, kolik vojáků zanechalo Dynize jako posádku svých vlastních měst. „Není dobře bráněna“ mohlo být relativní, když se vzala v potaz velikost dynizské invazní armády.

Každopádně to znamenalo, že *někdo* bude informován, že se Styke vylodil na pobřeží. Zda to Dynizanům leželo u srdce natolik, aby se dali do pohybu, byla jiná věc. Ale museli si pospíšet.

„Jak daleko za námi jsou vaši zbylí lidé?“

Vojákovi stekl po čele pot. Umíral, a to rychle. Styke přemýšlel, jak dlouho ho může Ka-poel udržet naživu. „Nevím. Rozprostřeli jsme se, abychom vás chytili. Ostatní už vám mohou být v boku.“

„Chcanky a hovno.“ Styke vstal a zvedl hlavu k obloze. „Potřebujeme najít tu silnici ještě před setměním,“ zakřičel. „Utvořte řadu a připravte se k odchodu. Chci...“

Byl přerušen vzdáleným zakrákáním havrana, následován dalším, pak táhlé zaskřehotání. Zastavil se a rozhlédl se kolem po Šakalovi. „Slyšel jsi to?“

Šakal zmateně přikývl. „To byl Markusův signál.“

„Že o nepřítele na našem levém křídle bylo postaráno,“

odtušil Styke, aniž by se obtěžoval skrývat, že mu to nešlo na rozum.

„Ano.“

„Sám?“

„Nejsem si jistý,“ řekl Šakal. „Mám ho jít najít?“

Styke cítil, jak se mu kroutí vnitřnosti. Něco tady nehrálo a on to nedokázal přesně pojmenovat. „Musíme sebou hejbnout. Pokud máme na levém křídle čisto, neublíží nám dostat se na silnici. Markus nás může doběhnout. Sedněte na koně,“ řekl Ka-poel a Celine. Jakmile byla Celine otočena zády, poklekl vedle vojáka, kterého vyslychal, a rychle ho ukončil.

„Bene,“ řekl Šakal.

„Co je?“ Stykův pohled padl na Šakala, jen aby spatřil, že Paloánc ztuhl na místě, jako pes v pozoru s naježenou srstí. Styke sevřel nůž, otočil se a sledoval jeho pohled.

Na pahorku na pravé straně od nich se objevily dvě postavy. Jeden z nich byl Zak, Markusův bratr. Ten druhý nebyl nikdo neznámý a Stykovi se postavily chloupky vzadu na krku.

Byl to dračí muž, který odešel z bitvy u Hvězdotřpytu. Ji-Orz. Měl na sobě stejnou uniformu námořní pěchoty jako vojáci, které Styke právě přepadl, a přehlížel celou skupinu kopiníků jako dobytek na jatkách. On a Zak sestoupili z pahorku, a přestože byl Zak ztuhlý, nezdálo se, že by byl pod nějakým nátlakem. Těžce polkl, když dorazili k potoku, a odkašlal si. „Šéfe,“ řekl, „tenhle chlápek říká, že je váš známý.“

Styke se setkal s Ji-Orzovým pohledem a pomalu setřel krev z nože dvěma prsty. „Dračí muži.“

„Ahoj, Bene Styku,“ řekl Orz v adranštině. „Přišel jsem udělat obchod.“

„Zadrž,“ přerušil ho Styke. „Za prvé, jak ses do Jámy dostal sem?“ Ostře se rozhlédl po shromážděných kopinících.

Neměl žádné pochyby, že by se dokázali vypořádat s dračím mužem – ale bylo by to vykoupeno velkou cenou.

Orz zvedl jedno obočí a jeho pohled nedbale přešel – až příliš nedbale – přes kopiníky, a na okamžik ulpěl na Ka-poel. „Jak myslíš?“

„Ukryl ses na *Mořivstříc*?“ vyhrkl Zak.

Dračí muž se podíval na Zaka, tvář bez výrazu. „Ano.“

„Kam?“ zeptal se Zak znovu. Styke ho chtěl umlčet, ale byl také zvědavý. *Mořivstříc* nebyla velká loď.

„Hned pod přídí. Bylo tam dost místa na to, abych se zavěsil za lanoví a nikdo mě neviděl. Kdyby kapitán nařídil jakoukoliv práci na kýlu za jasného dne, byl bych objeven.“

„Tos tam prostě visel dva týdny?“ zeptal se Styke překvapeně. Styke strávil větší část cesty vyřezáváním a sledováním racků na příďové nástavbě. Orz se po celou dobu nacházel pravděpodobně méně než pár kroků od něj. Ta představa byla znepokojující.

„Během dvou nocí jsem se přikradl na palubu pro jídlo a vodu. Ale jinak ano.“ Orz odpověděl, jako by to nebyl žádný velký počin.

„I během bouře?“

„To bylo... nepříjemné,“ odpověděl Orz. „Většina mého šatstva byla roztrhána. Musel jsem se vzdát svých dračích kůží. Proto nosím tohle.“ Zatahal si za špatně padnoucí dynizskou uniformu. „Uspokojilo to tvoji zvědavost? Nebo bys raději uvěřil, že jsem sem doplaval?“

Styke chvíli o této otázce uvažoval. Bylo tomu něco přes měsíc, co Ji-Orz odešel z bitvy u Hvězdotřpytu. Teoreticky to bylo dost času, aby se prosmýkl po pobřeží, naskočil na dynizské plavidlo a poté přistál s vojáky, kteří jsou jim momentálně za patami.

Ale musela by to být zatraceně velká náhoda, že Orz skon-

čil na stejné lodi, která nakonec pronásledovala *Mořivstříc*. Zavrtěl hlavou. Každopádně mu podal zvláštní příběh. Ať tak či onak dračímu muži nevěřil. „Dobře. Za předpokladu, že ses svezl s námi... proč?“

Přes Orzovu tvář přelétl vážný úsměv. „Protože jsem se potřeboval dostat domů.“

„A to sis nemohl prostě najít dynizské plavidlo?“

„Odešel jsem uprostřed bitvy a neuposlechl přímé rozkazy od samotného Ka-sediala. Nejsm mezi Dynizany... jak říkáte, ‘vítaná’ osoba.“

„Přesto se vracíš.“

Přikývnutí. „V tuto dobu už moje zrada jistě obletěla všechny Dynizany ve Fatrástě. Vyšlou dračí muže, aby mě našli. Vrátit se sem je poslední věc, kterou Ka-Sedial očekává.“

Styke Orze pozorně studoval a snažil se předvídat, kam tohle všechno směřuje. „Ale nakonec to zjistíš.“

„Ano, zjistíš.“ Orzova vážná tvář nějakým způsobem ještě víc ztuhla. „Sedial ví, že mě nemůže potrestat, takže potrestá ty, co jsou mi blízcí. Vyšle agenty, aby vyhledali mou rodinu. Vrátil jsem se udělat, co mohu, abych je ochránil před nadcházejícím zúčtováním.“

Styke se podíval stranou. Ka-poel vrhala na dračího muže tvrdé pohledy, jednou těkla ke Stykovi, ale ten neodhadl nic z jejích myšlenek. „Říká pravdu?“ zeptal se Styke.

Ka-poel vytáhla z jedné kapsy perořízek a pak napřáhla otevřenou dlaň směrem k Orzovi. Orzovy oči se okamžitě zúžily. „Ne,“ řekl pevně. „Předpokládám, že jsi ta, kdo zlomil Sedialovu nadvládu nade mnou. Pokud je to pravda, děkuji ti. Nedovolím však kostěnému oku, aby mi znovu odebral krev, ne dobrovolně.“

Ka-poel si odfrkla. Provedla několik krátkých gest a odstoupila ke svému koni. *Myslím, že říká pravdu*, přeložila Celine.